Anarkistisk tidning sedan 1898 #1 2007

BRAND

35 kr

Vissa saker är värda att kämpa för!

HVor sKaL Vi NU VæRe?

INNEHÅLL BRAND

Brand: brand@anarkistisktidning.org
Prenumerera: 120 kr/4 nummer, pg 478 24 80-0 Brand är gratis för fångar
Adress: Föreningsgatan 28 suite 355, 211 65 Malmö
Utsvarig angivare: M Wåg
Web: www.anarkistisktidning.org
Omslag: Montage - Anders W

100% returpapper

Brandtal: VISSA SAKER ÄR

Precis när tidningen ska iväg till tryck får vi nyheten: Ungdomshuset i Köpenhamn har vräkts och 24 år av historia är till ända. Huset som byggdes 1897 för att vara en mötesplats för arbetarrörelsen, det har hyst Lenin och uppstartsmötet för internationella kvinnodagen, finns inte mer.

Tidigt på torsdagmorgonen 1 mars befann sig polisen utanför med bulldozers, containrar, kranar och en helikopter som landade på taket och släppte av poliser från antiterroristyrkan, som sen tog sig in. Alla i huset greps och häktades omedelbart i 27 dagar. Solidariteten har visat sig enorm. Unga, gamla, föräldrar med småbarn, danskar såväl som utlänningar över hela världen har demonstrerat och protesterat i Köpenhamn i den storm som blossade upp efter rivningen.

På ett flertal ställen världen över har solidaritetsaktioner utförts, danska konsulatet i Venedig ockuperades och målades rosa, Blitzmänniskor i Norge gick ut på gatan, i Polen, Ryssland, Tyskland och USA har demonstrationerna och manifestationerna framför danska konsulat och ambassader varit många.

De aktiva i Ungdomshuset visste sedan länge att en vräkning var nära förestående. Alla vi som besökt Ungdomshuset och tagit del av kulturen där visste att den var förestående. Ändå blev nog många överraskade. Överraskade över polisens totala nonchalans över att ens försöka låtsas som att det finns rättigheter även för människor som kämpar för något de tror på. I skrivande stund har över 660 personer gripits, över 180 av dem är häktade. I en repression liknande den efter Göteborgstoppmötet har aktivister och demonstranter massarresterats och häktats. Flera av dem har varit på gatorna och försvarat sitt hus, andra har bara passerat och råkat fastna i polisens avspärrningar.

Det är inte vi som valt våldet. Det är dem som gjort godtyckliga frihetsberövanden på gatan utifrån vilka kläder du har på dig eller vilka sms du har i telefonen. Det är dem som arresterade hela abc-gruppen, en grupp som jobbar enbart med fångsolidaritet, och första hjälpen-aktivister på stan. De som valde våldet är några som noga planlagt en ockupation av en hel stadsdel, där bilar ständigt kör fram och tillbaka, där människor inte får stå vart de vill. De som valt våldet är politikerna i Köpenhamns stad, som i tystnad och samförstånd sett på när polisen röjt fram på gatorna. Ingen av de som varit ute på gatorna efter vräkningen är terrorister, ändå har de blivit behandlade som det. Politikernas kamp för en normalisering av köpenhamnarna har lett in i en återvändsgränd, där många nu sätter ner foten och säger nu är det nog!

Motkraft skriver på sin hemsida att " En demokrati som inte tillåter mötesplatser är ingen demokrati. En demokrati som inte tillåter oliktänkande är ingen demokrati. En demokrati där statens våld

VÄRDA ATT KÄMPA FÖR!

kallas myndighetsutövande och där kritiska protester underifrån kallas våld, det är ingen demokrati." Vi kan inte göra annat än instämma.

Sedan lång tid tillbaka hade Ungdomshuset en aktionsplan upplagd på sin hemsida inför en eventuell vräkning. Planen har fungerat bra. Det har varit flera stora demonstrationer för att försöka återta huset, gatufester, ett stormöte för att diskutera vad som ska ske i framtiden. Men inte bara det. Varje dag har flera spontana aktioner utlysts, som en ockupation av socialdemokraternas kontor i Köpenhamn, för att visa på att det faktiskt är en politisk fråga det handlar om och inte en polisiär, som det gärna framställts som i media.

För vissa saker är värda att kämpa för. I *Bröderna Lejonhjärta* säger Jonathan till Skorpan att vissa saker måste man göra även om man är rädd, annars är man bara en liten lort. Ibland är man nödd att slåss för det man älskar, även om det är olagligt. Hur kan det förresten vara olagligt att slåss för sitt eget hus, det hus som kommunen redan gett bort? 1982 gavs huset till BZ-aktivisterna av Köpenhamns dåvarande borgmästare. Hur går det att sälja något som inte är ditt?

Utrymmet i hela Europa minskas och begränsas dagligen för de som vill ha alternativ. Rätten att vara och bete sig annorlunda klassificeras som störande beteende, samhällsomstörtande verksamhet eller ges bokstavskombinationer som ADHD som alibi för jobbiga ungar. Puts väck kan alla som beter sig annorlunda stoppas undan i garderoben och tystas. Våra offentliga platser byggs om och blir superövervakade enklaver, samtidigt som privata köpcentra tar över rollen som samlingsplatser. Allt som oftast när människor tar initiativet för att skapa en zon för fritänkande, kreativitet och kultur möts det med repression i form av polisvåld eller myndighetsutövande. Våra folkvalda för ett krig mot det som är annorlunda, samtidigt som de ser till att distansera sig så mycket det går från de som valt dem.

Det här numret handlar förutom om kampen för fristäder om övervakning. Vi övervakas, men vi övertalas också att övervaka oss själva och våra medmänniskor. Vi har tagit en närmare titt på några filmer, som tar upp statsvåld och övervakning ur olika perspektiv. Alla filmer har den gemensamma nämnaren USA, som också en artikel om the Minute Men Projekt handlar om, om hur en vansinnig lobbygrupp i sydstaterna lyckas få igenom beslutet att bygga en mur tvärs över USA på gränsen mot Mexiko. Vi ger er även chansen till hemmapyssel innan vårvärmen riktigt hinner dyka upp med ett D.I.Y-kit i form av en övervakningskamera, med instruktion och allt! Vi har även valt att översätta och publicera Ungdomshusets nyårstal, då vi tycker det är en text som talar för sig själv om de senaste händelseutvecklingarna. Ni kanske tror det är ett deprimerande nummer, poliser och övervakning och USA, ska de då få utrymme även här, de som syns överallt? Vissa saker är deprimerande, men det betyder inte att vi ska ge upp för dem eller ignorera det. Lär känna din fiende, säger vi, och läs artikeln av AFA Doku om polisens nya strategier vid demonstrationer och kontakter med aktivister.

Vi i brandkollektivet stöder Ungdomshuset och deras kompromisslöshet. Förut låg Ungdomshuset på Jagtvej 69. Nu är lokalen borta, men Ungdomshuset finns kvar, vilket bevisats på gatorna i Köpenhamn. Fristäder där människor möts för att organisera sig, skapa kultur och radikala alternativ kommer alltid att finnas. För kultur kan inte köpas, den är allas rätt att skapa. Vi vet att slutet på Ungdomshuset bara kommer innebära födelsen av fler, nya alternativ i Köpenhamn och resten av Europa med, för den delen.

För vi har något vi kämpar för!★

Brandkollektivet.

Brand görs av aktiva inom den utomparlamentariska miljön i Sverige. Det betyder oss i redaktionen, dig och alla andra kamrater som kämpar på där ute. Utan era bidrag blir vi inte vad vi är och vill vara- en röst för att lyfta fram alternativ och möjligheter. Kampen är global och vi försöker täcka så mycket av den som möjligt. Skicka in dina bidrag eller förslag till brand@anarkistisktidning.org

HUSPROJEKT BERLIN

Dagtid, när inte ringklockan fungerar (om du ens hittat den) är det bara sitta ner, ha tålamod och hoppas det var sant som någon sa att det bor aktivister i det ruffiga huset.

Går du till samma kvarter nattetid finner du barer med billig öl och en välkomnande atmosfär från alla i kvarteret som vaknat till liv. Där finns folkkök och kanske en solidaritetsfest eller konsert. Då träffas de boende i hyreshusen med barerna på botten. Franz, 24, helt klädd i svart med crustväska om höften för tobakspaketet och rullpapper, bor i ett sånt hus. Han huttrar när han rullar sin cigarett för det är vinter nu och stenhusen från 1800-talet släpper in kylan.

När muren föll lämnades många hus i Öst-Berlin övergivna. Aktivister flyttade in i dem och började nyttja dem som sociala, kulturella centran men också som hem. Det finns inte längre hus som är helt ockuperade, inga squats. De boende betalar hyra för några eller alla rum och kallar istället sina bostäder för husprojekt. Husaktivismen är en del av kampen mot kapitalism och gentrifikationen av grannskapet i en växande stad.

En byggarbetsplats

I två och ett halvt år har Lise, 27 bott i ett husprojekt exklusivt för kvinnor och transsexuella. "Det här är en riktigt Do-It-Yourself-autonom bostad, " säger Lise och pekar med en pensel mot diskbänken där den röda färgen nästan helt flagnat bort. Det doftar av spenatsås och kaffe i köket. På bordet ligger ett flygblad om husets aktiviteter. I texten står det att huset "är en trygg plats fri från sexism". Bara huvudingången är låst och då alla får röra sig fritt i huset bygger tryggheten på tillit. Totalt är de 28 personer fördelade på 4 våningar med kollektiva kök, på tyska Wohunungsgemeinschaft (WG's). De är alla beroende av varandra för att hålla igång husprojektet. På senare tid har många flyttat ut och rummen är lediga för nya människor som vill engagera sig. Husprojektets liv och överlevnad bygger på men är också sårbar för dynamiken i brinnande och falnande engagemang, in- och utflyttande. Vem som kan flytta in bestäms av det kökskollektiv det lediga rummet tillhör.

Var vecka hålls stormöte och dit bör alla nyinflyttade komma för att introducera sig. Ibland dröjer det, kanske flera veckor, innan Lise vet om ett nytt ansikte är en gäst eller en ny samboende. För att bli accepterad att flytta in anser Lise att det inte borde vara något tvivel om att man är dedikerad till husprojektet. Flygbladet ger vidare informationen att "det här är ett sätt att leva tillsammans när dagens enda accepterade norm är att bilda familj".
Husmötena är forumet för att lösa problem och det som håller ihop alla i projektet.
När Lise flyttade in tog hon sig genast an gamla papper, anteckningar, protokoll och kontrakt. Hon fann att många av de problem de har nu var samma som de hade för tio år sen. "Vi återuppbygger ständigt det här huset! "utbrister hon.

De flesta som bor här är inte involverade i andra politiska grupper. De arbetar, studerar eller är artister och konstnärer, dansare och DJ´s. De identifierar sig som vänsteraktivister fast inte med erfarenhet från organiserade rörelser. Det är ett autonomt eller anarkistiskt hus, de har ingen styrgrupp, men husmötena är öppna för alla och varderas röst räknas likvärdigt. För att strukturera mötena använder de sig av ett roterande schema för två sekreterare: en som för anteckningar och en som underlättar stämningen och ordningen.

–Det är bara människorna här som projektet vilar på, säger Lise och menar att det är det viktigaste att hålla i åtanke. Därför kan också någons hotade säkerhet vara en tänkbar anledning till intern konflikt och leda till att någon annan blir utkastad. En obehaglig situation som är svår hantera när allas trygghet och husets framtid är byggt på lojalitet och gemensam vilja.

Under ständigt vräkningshot

Franz bor i ett annat slags husprojekt. Alla som bor där är engagerade i olika politiska organisationer och huset är beroende av det stora nätverk de engagemangen skapar. Huset är, likt många andra och även Lises, under ständigt hot om vräkning.

Frågan om deras rätt att bo som de vill har intensifierats och polisens metoder har blivit brutalare de senaste åren. Det kräver ett vaket sinne, att vara på sin vakt och beredd på att försvara sitt hem.
–Det blir ett naturligt urval av människor som vill bo här på det sättet, är Franzs kommentar om vem som kan flytta in. Det är en stängd, mycket formell struktur som kräver att alla känner och kan lita på varandra. Franz definierar de tre principer som husprojektet vilar på som lojalitet, tillit och respekt.
–Det är en utmaning att bo med 20 andra personer utan att konflikter exploderar!

För att handskas med att eventuella konflikter blåses upp är det här husprojektets lösning också husmöten.
–Vi tror inte på demokrati, det vill säga majoritetens makt, vikten läggs på dialog, säger han och fortsätter: Genom diskussioner försöker vi undvika polarisering inom huset. Konflikter uppstår annars lätt mellan äldre och yngre, olika erfarenheter, ideologier och metoder. De har inte delat upp huset i WG´s som Lises utan är istället ett stort hushåll och använder de tre våningarnas kök gemensamt. Allt praktiskt löses av arbetsgrupper, Arbeitsgemeinschaft, eller AG´s. De gör flygblad, affischer, nyhetsbrev och dylikt för det som för tillfället står på husprojektets agenda. I ständigt arbete är antirepressionsgruppen. De håller kontakt med jurister och andra stöttande nätverk eftersom husprojektet är under konstant hot att vräkas. Med AG´s öppna för alla boende medan de övergripande besluten fattas på husmötena. Så väver de samman husets göromål med sin politiska idé. Det gör det likt Lises hus och samtidigt är det välartikulerade politiska som skiljer dem åt.

Med en osäkrad framtid

Lise har alltid prioriterat husprojektet framför studier, arbete och annat socialt umgänge. Till en början kände hon en viss skepsis till att bo exkluderande med kvinnor. Hon hade erfarenhet från försök att ockupera hus i Köln men inte alls från någon könsseparatistisk organisering. När hon blev inbjuden att flytta in av en klasskamrat bodde hon i lägenhet med sin dåvarande pojkvän. Förhållandet var i upplösning och hon tvekade inte att försöka bo kollektivt igen.
–Det viktiga för mig är att alla människor bor tryggt men under sina egna premisser, förklarar hon övertygande sin ståndpunkt om att ägna sig åt husprojekt som det fortsatta sätt på vilket hon vill bo. Snart är hon klar med sin vidareutbildning på en socialistisk vuxenskola och möjligen kan hon nu bli antagen till universitet. Hon är beredd på att flytta från Berlin men det ska vara till en liknande boendeform med likasinnade. Hon står inte ut med tanken på att dela lägenhet med folk som inte har mer ut av varandra än att sänka hyreskostnaden.

För Franz är också husprojektet en politisk form av motståndskamp. Hans hus har en tydligare aktivistprofil än Lises och de är försiktigare med vilka de välkomnar att flytta in. De önskar att de vore fler, det behövs för ett starkt projekt, men han betonar precis som Lise vikten av att ha en gemensam värdegrund. Det är inte ett hus för tillfälligt billigt boende. Så länge huset är deras och en kärngrupp av människor bor där stannar också Franz. Den tid han ägnar huset är beroende av pressen från utomstående - grannskapet, polisen, fascister (de använder båda uteslutande den benämningen)- men också konflikter inomhus. Han vill inte att huset ska vara hans politiska huvudfokus och är djupt

engagerad i **Anarchist Black Cross** och tidningen **Abolishing the Borders From Below**. Det uppstår aldrig någon riktig konflikt med de övriga aktivisterna om vad han prioriterar. Så länge huset är hans och andras hem kommer det dock stå i första rummet.

–Jag är inte religiös, det är inte som att det är någon uppoffring! Jag gör förstås bara det jag gillar och vill.

I Lises hus känner sig de boende ganska stabila för tillfället medan de för en dialog med banken om att köpa loss huset. De behöver pengar för en auktion om byggnaden som är utlyst men blivit uppskjuten flera gånger. De har inbördes diskuterat andra metoder, som att ockupera igen, för att överta huset. "Just nu är det inte läge att ockupera i Berlin", säger Lise som menar att toleransen från polis och myndigheter är lägre nu än för 15 år sedan. Hela idén med husprojektet är också att utgångspunkten för all aktivism är vad de som bor där för tillfället vill. Lise uttrycker viss bitterhet:

–En del folk håller ständigt i bakhuvudet tanken om möjligheten att flytta ut och överge projektet. Hyresvärden har ingenting att säga till om vem som har rätt bo här. Vi betalar hyra för de flesta rum men utöver det så har vi inget med honom eller henne att göra. Lise tillägger: De kan inte bry sig om hur hög musik vi spelar!

Den friheten är en del av förtjänsten med att bo i det dragiga, om vintern koleldade huset med bara ett badrum och en tvättmaskin och göra alla reparationer själva. Det är Lises och de andras sociala trygghet. I det här huset vilar goda minnen från möten med alla möjliga människor och en stämning dominerad av solidaritetskänsla.

–Det är viktigt att ha en egen sfär där det finns utrymme för att realisera sina kreativa idéer, tycker Lise som trycker på att problem som finns aldrig är så stora att de skulle kunna ta musten ur husprojektet. Franz hus är också det en symbol för hur kamp för sina ideal verkligen resulterar i någonting. Huset står fortfarande kvar trots alla försök att flytta de boende. Dessa husprojekt för politisk aktivism, konst och kultur är till syvende och sist hem, bostäder och fristäder. Det kan verka otryggt men är extremt viktigt och har länge varit en symbol för Berlinare som vill se en annan social ordning i staden. Det är inte pengarna som ska avgöra standarden på ditt liv. Som Franz uttrycker det:

–Det är helt enkelt viktigt att ha någonstans att bo!

–Det är bra så... flinar han och jag tror han menar att det bara är början.★

Text och foto: Karin Z.

Gentrifiering är den process av sanering och renovering av ett bostadsområde för att höja dess status. Det blir då oftast för dyrt för de som bor där att bo kvar när bättre bemedlade flyttar dit och bostadspriserna stiger.

"D.O.A.P – Death of a President."

film av Gabriel Range

Det är en spelfilm, men den vill lura oss till att tro att det vi bänkat oss framför är en dokumentär i sann amerikansk anda á la CBS 60 minutes.

Alla ingredienser finns med; bakgrundshistorien (en Stor Man skjuts ihjäl), de sörjande, representerade av en förkrossad livvakt och taleskvinnan för presidenten, utredarna som tror sig leta efter den absolut rätta sanningen, den oskyldigt anklagade, upprorsmakarna, samt, som klimax, de grävande reportrarnas letande efter den (rätta) skyldige. Fejkdokumentären hinner få in mycket. Den får med inlägg om civil olydnad, rasism , inskränkningar av den personliga friheten, medias hetsjakt på sensationer och "just war"-teori. "Just war"-teorin går enligt modern doktrin ut på att krig under vissa omständigheter kan vara "just" (läs som justice). Dess egentliga syfte ska vara att förhindra krig, inte att rättfärdiga det. Bush har efter "just war"-teorin skapat sin egen version av det, låt oss kalla det Bush-doktrinen. Bush-doktrinen menar på att USA har rätten att attackera varje land det definierar som ett hot. Exempel som vi alla känner till från senare tid är Afghanistan och Irak. Med Iran som nummer ett på listan över nästa land.

Filmen följer utredningen efter det fiktiva mordet på Amerikas 43:e president Bush i oktober 2007, under republikanernas kongressmöte. Riktigt arkivmaterial har klippts ihop med deras uppdiktade historia, där de resonerar kring de tänkta konsekvenserna av ett eventuellt presidentmord. Filmen gör en poäng av hur regeringar kan verka mer intresserade av att hitta en misstänkt och se till att bevisen passar profilen om det är politiskt fördelaktigt, istället för att faktiskt driva en utredning för att ta reda på exakt vad som hänt och hitta misstänkta den vägen. Med dagens politiska klimat, både i USA och Europa, har filmen snarare tagit exempel från verkligheten och lagt in i sin fiktion, än målat upp ett överdrivet scenario.

På sin hemsida har de delat upp kommentarer de fått om filmen i "de som sett filmen" och "de som inte sett filmen" som uttalat sig. Recensionerna där är intressanta att läsa, men framförallt är det de mycket korta kommentarer från folk som inte sett filmen som är roliga. Bush-administrationen har helt valt att avstå från att kommentera filmen, med orden " Vi kommenterar inte, det är inte värdigt en respons".

"- Jag tycker den är föraktande. Jag tycker att den är helt skandalös. Att någon ens skulle försöka profitera på ett så hemsk scenario gör att jag mår illa", har Hillary Clinton sagt. Utan att ens ha sett filmen.

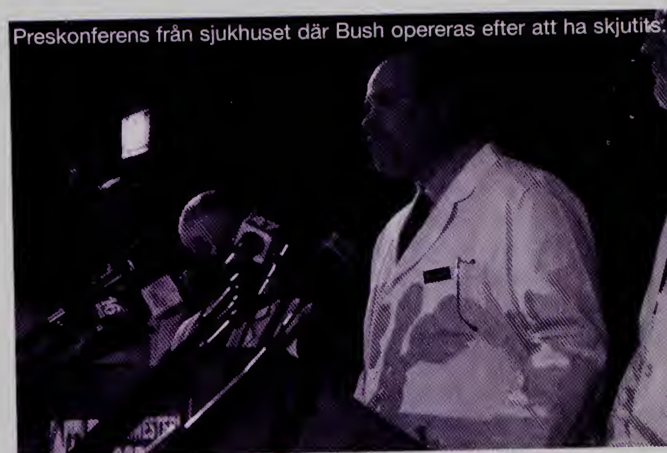
Inställningen från de som uttalat sig om filmen utan att ha sett den, eller bara sett trailern, verkar utgå från ett antagande om att vissa människoliv är värda mer än andra. Ord som smaklös och obscen återkommer, samt attityden "anything goes" om att tjäna pengar på allt inte skulle gälla filmer som tar upp mordet på en man(som råkar vara president). Nu vet vi ju att Hollywood, som ju ligger i USA, är mästare på att ge oss explosionsfilmer där folk dör på löpande band, samt att krigshetsen i landet är enorm med följden att amerikaner från (mestadels) arbetarklassen åker utomlands för att skjuta gerillakrigare och civilbefolkning till tonerna av Eminem och pumpande hårdrock. Så att profitera på folks död kan ju rimligtvis inte vara fel, bara vissas död. Det är ett fint "Djurfarmen"-resonemang utan dess like, där alla människor är jämlika, men en del är jämlikare än andra.

Filmen hade premiär i Kanada september 2006, där den visades på Toronto filmfestival och även vann pris. När det var dags för premiär i USA vägrade två av de största biografkedjorna att visa den och CNN ville inte visa reklam för filmen. Paralleller kan dras till 1950-talet, då flera filmer och producenter från Hollywood svartlistades för sitt politiska innehåll. Ändå tar filmen inte ställning, utan tar upp och problematiserar vilka attacker demokratin utsätts för av dem som säga förespråka den mest.

Jag vill inte avslöja för mycket av handlingen och vilka som pekas ut som misstänkta, men det kanske är uppenbart för alla vilka skurkarna för dagen är. Intressant för alla som varit på toppmötesdemonstrationer eller sett "Battle of Seattle" kan vara att se hur filmarna faktiskt har en rätt vettig uppfattning om hur demonstranter ser ut och uppträder. Även om det också kan bli lite småkomik i hur demonstranterna framställs. ★

Olga.

Preskonferens från sjukhuset där Bush opereras efter att ha skjutits.

TA DIN IDÉ OCH SÄTT DEN I VERKET!

Gör som Malmö Fria Kvinnouniversitet (MFK) och gör allvar av dina storslagna idéer! Det finns ingen anledning att vänta. Den som söker pengar ska till sist finna dem, och tills dess kan man göra en hel del.

MFK

MFK har precis hittat en lokal, mitt emot Sorgenfriskolan, ett stenkast från ABF-huset. Det är ett ljust rum med en långsida helt i glas.

-Det största jättefönstret i mitten kan man öppna! Säger Lisa och berättar att det finns planer på att hysa någon form av uteplats där utanför till sommaren.

I bakre hörnet leder en spiraltrappa ner till kök och toalett.
Äntligen finns den där, och pengar till hyran också, åtminstone för ett tag framöver, men det har inte varit lätt.

-Vi har sökt hur mycket pengar som helst men det dröjde många månader innan vi fick napp, säger Lisa och Johanna. Vi bestämde oss långt innan dess för att starta ändå. Till en början var universitetet ambulerande och kurserna hölls utomhus, i lånade lokaler eller hemma i vardagsrummet. Men nu har vi vårt eget utrymme, det är en stor resurs och en massa tid kan läggas på annat.

Till exempel på att fånga upp idéer och kunskaper och omsätta dessa i praktisk verksamhet, vilket är själva basen för MFK-konceptet: Att förena teori och praktik till konkret politisk aktivism. Johanna har pluggat konst i nio år, Lisa i tio och under den tiden har visionen om en fri undervisningsform växt fram.

-Jag insåg mer och mer att det var mitt informella nätverk som gav mig de största lärdomarna, säger Johanna. Att det var utanför de konventionella ramarna på konsthögskolan som jag utvecklades mest.

-Det man först och främst får lära sig på konstskolorna är att ta sin idé och sätta den i verket, med allt vad det innebär av finansieringsansökningar och organisering, säger Lisa. Man har rätt till sin idé och man har rätt att få genomföra den.

-Vi var båda intresserade av att arbeta i den tradition av kvinnliga konstnärer som har utvecklat konsten på alla möjliga sätt sedan 1960-talet. En manligt präglad uppfattning av vad som är konst ifrågasätts genom performances, video- och fotografisk konst med mera. Det handlar mycket om att låta konsten inverka på människors vardag.

-Och på samma sätt som kvinnor har velat reclaima konsten, ville vi även reclaima universitetsbegreppet. Att göra sig ett kunskapsspridande utrymme och kalla det för ett universitet tvingar andra att förhålla sig till det. Men vi är för någonting, snarare än mot. Vi gillar universitet men inom den ramen har feministisk, praktisk konst marginaliserats.

Så sagt och gjort. När Lisa och Johanna tillsammans hade formulerat universitetsidén började genast ett febrilt arbete med att få igång projektet. En grå höstdag i september kunde de konstatera att det uppenbarligen fanns ett stort intresse bland Malmös kvinnor för feministiska idéer med konstnärliga ambitioner som skulle omsättas i praktik.

-Det kom jättemånga, säger Johanna! Stämningen var på topp. Bollflickorna gjorde ett performance, det dracks invigningspommac, gjordes sockervadd och väggarna i lokalen täcktes snart av nedskrivna idéer om vad som skulle kunna vara intressanta kurser.

-De uppslag vi fick då skulle räcka i tio år! Säger Lisa.

Tanken var att både folk som ville lära sig något om något, och folk som hade något som de ville lära ut, skulle skriva ner sina förslag.

-En perfect match var önskemål om en föreläsning om Emma Goldman, och Sonja Hedstrand som skrev att hon gärna ville föreläsa just om henne, berättar Johanna.

En idé som sattes i verket i början av november och blev något av en publiksuccé – trots att den hölls på en fredagskväll!
En annan populär kursserie började med ett antirasistiskt uppviglingsmöte som döpts till Stand up and shake! vilket följdes av två workshops som inspirerats av Mujeres creando, en anarkafeministisk konstgrupp i Bolivia med sinne för kreativitet. Efter dessa hölls, strax innan jul, en antirassejulgranspyntarkväll där folk gjorde julpynt med ett budskap, som sedan hängdes på Möllevångstorgets ståtliga gran.

Över huvud taget har förhoppningarna om ett engagemang infriats över förväntan. 1–2 aktiviteter i veckan har det blivit.

– Folk tar kontakt, vill hålla kurser och diskutera. Vi växer långsamt, utan att göra speciellt mycket PR, säger Lisa. Det finns inga garantier för att någon ska dyka upp, och de olika nya formerna att inhämta kunskap kräver även en hel del av deltagarna. En vanlig föreläsning är ju tryggare, då vet man vad som ska hända, men att komma på någon av våra kurser kan man inte på förhand veta vad det ska innebära. De involverar deltagarna på ett annat sätt och det kan vara lite läskigt. Diskussioner, experiment och workshops ställer stora krav.★

Lennart

Vårens program kommer bland annat att innehålla teman som egna rum och familj. Läs mera på hemsidan: www.mfkuniversitet.blogspot.com

Malmö Fria Kvinnouniversitet är en könsseparatistisk organisation, för och av personer som identifierar sig som tjejer/kvinnor. mejl: info.mfk@gmail.com

Mujeres creando: www.mujerescreando.org

Kamp mot arbetet!

Med det här uppropet vill vi föra upp en fråga på den utomparlamentariska vänsterns dagordning som känns synnerligen angelägen i tider av avtalsrörelse, borgarstyre och de därmed sammanhängande nyliberala attackerna mot arbetarrörelsen med udden riktad mot osäkrade visstidare, kvinnor och ungdomar.

HÖSTEN OCH VINTERN har vi ägnat oss åt brandkårspolitik, främst till försvar av a-kassan. Med lätthet skulle vi kunna lägga all vår energi på att kämpa mot regeringens alla aviserade försämringar. Borgarna har haft bråda dagar sedan valet och vi kan inte komma på ett enda område där de faktiskt gjort någonting vettigt, eller i alla fall låtit bli att direkt förstöra för folk, djur och natur. Inte heller verkar det finnas något slut på deras nedskärningar, eller ja, möjligen om fyra år då. Men att sätta hoppet till sossarna är självbedrägeri; ett förnyat maktskifte behöver inte innebära några större kursändringar. Sossarna lär inte ens vara intresserade av att vrida tillbaka klockorna till innan september 06. Efter den förra borgerliga regeringen valde (s) att bibehålla den nivå för a-kassan som borgarna hade pressat ner den till.

Fram till nästa val kommer det framförallt vara redan hårt ansatta grupper i samhället som får ta bakslag på bakslag. Självklart ska vi göra allt vi kan för att bromsa upp den utvecklingen. Men därmed kämpar vi i praktiken även för att upprätthålla den nuvarande ordningen, för en försvarsstrid kan i bästa fall uppnå status quo, det vill säga plus minus noll. Vi flyttar inte fram våra positioner utan förhindrar endast att sakernas tillstånd blir än värre.

Reinfeldt, vi kommer för att slåss, ta från de rika och ge till oss!

Märk väl, vi säger inte att det är fel att kämpa för reformer eller mot nedmonteringen av det allmänna, så länge vi är medvetna om att det bara handlar om delmål. Vi måste sträva längre än så. Vårt mål är det klasslösa och statslösa samhället, där inte den ekonomiska lönsamheten är värdegrunden vi står på, utan omtanken om oss, om varandra och om den värld vi lever i.
Kampen om a-kassan ruckar inte vid det här systemets fundament. Intressant blir det först när vi säger: Visst vill vi ha a-kassa, men ännu hellre medborgarlön; faktum är att vi inte nöjer oss med mindre än att vi sänker regeringen och den rådande ekonomiska ordningen och ersätter dem med direkt demokrati och deltagarekonomi.
Med andra ord; vi vill inte bara förhindra att läget blir sämre, vi vill tvärtom att det ska bli så jävla mycket bättre än vad det är idag! Det är vår utgångspunkt inför varje försvarsstrid. A-kassan är inget självändamål, men det kan vara ett steg på vägen mot det samhälle vi vill se.

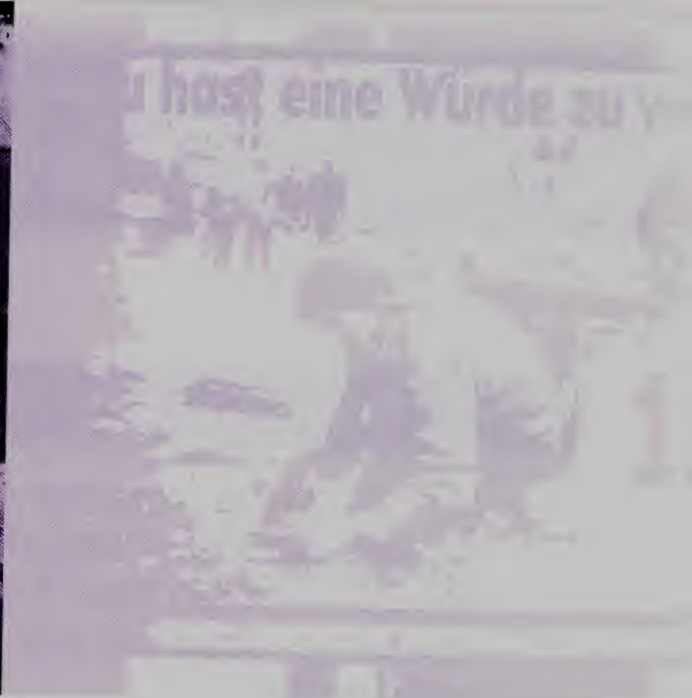
Är det inte naivt, kanske någon invänder, att dra in stora visioner i realpolitiken? Nej, vi tror att det är det enda sättet att orka streta på i vardagskonflikterna. Utan långsiktiga mål riskerar man deppa ihop över nederlaget, bitter och besviken över LO-ledningens svek i kampen om a-kassan. Och eftersom vi tror att medlen måste stämma överens med målen, organiserar vi det dagliga motståndet på samma grunder som det samhälle vi än så länge bara bär inom oss.

Ett samhälle där människor är jämlika, med samma möjligheter att förverkliga sina drömmar och tillgodose sina behov, kan man inte skapa i dagens ekonomiska system; ojämlikheten människor emellan är inbyggd i själva dess struktur. Den är grundförutsättningen för att det över huvud taget ska kunna finnas vinstmarginaler.
Så vi måste bekämpa marknadsekonomin. Och vad innebär det? Jo, att vi i kampen mellan arbete och kapital också måste ta strid mot arbetet som det ser ut idag. Konfliktlinjerna går inte mellan eliten och en homogen arbetarklass; som kollektiv är vi antagligen mera uppsplittrade idag än någonsin tidigare. Kön, klass, etnicitet, sexuell läggning, ålder, utbildningsnivå, funktionshinder och andra kategorier definierar och separerar oss. Därför ifrågasätter vi klassiska föreställningar om att man skulle kunna nöja sig med att överta produktionsmedlen och tro att det går att bygga ett helt nytt samhälle inom det gamlas ramar. De strukturerna måste rivas och ersättas med helt nya som vilar på en annan värdegrund, en annan ekonomi.

Kamp mot kapitalet och mot arbetet.

Reformer som införandet av sex timmars arbetsdag innebär en gradskillnad, men gör varken från eller till när stora grupper arbetslösa står utanför arbetsmarknaden och aldrig kommer komma in. Människor blir fysiskt och psykiskt sjuka av att lönearbeta, men även av att förvägras lönearbeta. Som människa i Sverige idag värderas man utifrån arbete och prestationer. Arbetslösa är därför också värdelösa. Andra blir sjuka av ångest och otillräcklighetskänslor trots eller tack vare ett heltidsarbete som man inte får att gå ihop med familj och stuga. Återigen andra blir aldrig kvitt oron över deras osäkra anställningar och hur lönen ska räcka till när avgiften till a-kassan höjts och andrahandslägenheten omvandlas till bostadsrätt.
Dagens samhälle är uppbyggt kring ekonomiska föreställningar. Tillväxt är ett begrepp alla politiker på skalan, från höger till vänster, omfamnar och bejakar. Tillväxt sägs vara bra för alla. Klart

man blir skeptisk, och det med rätta. Tillväxt definieras som "det samlade värdet av ett samhälles produktion av varor och tjänster". En ökad konsumtion leder till en växande efterfrågan som leder till en ökad produktion som då visar på en ökande tillväxt. Och det är ju bra. Utom för miljön, för producenterna i syd, för arbetarna i nord, för papperslösa eller för arbetslösa. Motorn i ekonomin är ett osolidariskt och omåttligt nyttjande av naturresurserna, med förödande konsekvenser både för större delen av mänskligheten och för jorden.

Det här är inget nytt, ingenting vi kommit på själva; det här kan nog anses vara självklarheter för anarkister och autonoma. Men som de självklarheter de är måste de uttalas. Och när vi rycker ut i brandkårsärenden har vi analysen och kritiken av de rådande maktförhållandena klara för oss.
Men räcker det med kritiken? Alternativen då, hur står det till med dem? Visst finns det modeller för en frihetlig ekonomi. En som utvecklats de senaste femton åren är Parecon (participatory economy), eller deltagarekonomi. Parecon kan ses som den tredje vägen, den som går bortom både marknads- och central planekonomi. Tanken är att arbetarråd träder i direktkontakt med konsumentråd och tillsammans kontrollerar de processer de berörs av.

Vi tänker inte på det här stället gå in på deltagarekonomins uppbyggnad, det får vi eller någon annan återkomma med i ett senare skede. Tanken med den här texten är att sätta igång en diskussion kring de försvarsstrider vi tar och de visioner vi har; att lyfta fram alternativen, diskutera dem och börja praktisera dem. En kritisk brandkårsutryckning är med säkerhet nödvändig, ett första maj-tåg under parollen Kamp mot arbetet! där vi väljer att lyfta fram kritiken vi har och alternativen vi ser, kan vara minst lika nödvändig.
Så... vem klurar på slagord till första maj? Vem vill fortsätta den här diskussionen, utveckla en radikal praktik som i grunden utmanar den rådande ordningen och inte bara dess symtom? Det är dags att samla tankarna och sedan omsätta dem i handling.

"Det är bara det att jag är nöjd med så lite... när det gäller arbete." Paradis-Oskar till Rasmus på luffen. "Men folk har ju fått för sig det, att man ska arbeta jämt och ständigt. Det kan jag inte få in i min arma skalle."★

/embryokollektivet
www.anarkisterna.com

Med eller utan

Övervakningen av idag

Just nu tjänas stora pengar på att vi går omkring och är rädda för varandra. Larminstallationsfirmorna bara ökar i antal, gör-det-själv larmen hos Clas Ohlson är billiga med en medföljande instruktionsbok om hur du monterar rörelsedetektorn du just införskaffat.

Tekniken går hela tiden framåt, förfinas, blir känsligare, intelligentare och mer anpassad för sitt syfte. Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI, har flera prototyper på "intelligent" övervakning som ska följa händelser istället för individer, alltså säga sig värna det som är viktigast för många liberala debattörer inom övervakning; den personliga integriteten. Men om vi övervakar ett helt samhälle utan att någon av oss är medvetna om det, vem litar vi på då? Och frågan som alltid ställts i sammanhanget, vem övervakar övervakarna?

I januari i år gjorde SKOP en undersökning om svenska folkets inställning till övervakning. Generellt var en majoritet mot den nya övervakning som är föreslagen och sedan februari även godkänd av lagrådet. 67 procent sa sig vara emot att myndigheter långtidslagrar e-post och information om mobilsamtal, tre av fem var emot att myndigheter kan avlyssna all telefon- och datatrafik som passerar landets gränser. Myndigheten som fått befogenhet att avlyssna all telefon, e-mail och sms-trafik över landets gränser är FRA, Försvarets radioanstalt. Då mycket av Internettrafiken inom Sverige sker genom servrar placerade utanför Sverige blir också den trafiken avlyssnad. Debatten om de nya förslagen och ändringarna har inte direkt varit offensiv. Kvällstidningarna har som vanligt prioriterat program som "Let´s dance" och Melodifestivalen på sina löpsedlar, morgontidningar som svenska dagbladet har redan sen debatten inleddes 2006 framhållit att övervakning i viss mån bara är gott så länge integriteten för "oskyldiga" finns kvar. Enligt retoriken att det bara är de som är skyldiga som har något att frukta börjar ett misstänkliggörande med rasande takt introduceras för att hålla oss i schack.

På EU-nivå

Under tre dagar i februari hölls den tionde europeiska poliskongressen. Den fokuserade på nya koncept och teknologier för arbetet mot terrorism. Ur programmet fanns punkter som tog upp hur säkerhetsstrukturen runt G8-mötet i Heiligendamm byggts fram, förändringar i det framtida utökade Schengenområdet och många punkter som fokuserade på att bygga ett fungerande nätverk mellan länderna angående utbyte av intelligensinformation och polissamarbete. Huvudtemat för ordförandeskapet i EU den närmaste framtiden, som nu innehas av Tyskland, inkluderar en implementering av en gemensam europeisk säkerhetsstrategi mot terrorism. I det arbetet ingår många åtgärder som drabbar alla medborgare, bland annat har förberedelserna med säkerhetsarbetet för G8-mötet i Tyskland inneburit att delstaten har ändrat flera av sina grundlagar, med höjt straffvärde för i princip triviala brott.

På EU-nivå har resonemang förts att mönsterigenkänning genom ihopsamlandet av stora mängder e-post, som sen program går igenom för att få fram en profil från, måste ske i enlighet med lagen. 15 december antog EU ett datalagringsdirektiv. Den ålägger teleoperatörsföretag att spara metadata från sina kunder för att i senare skeden på myndigheters begäran lämna ut det. Åtkomst till informationen begränsas inte till undersökningar av brott av allvarlig natur, inte heller behövs ett rannsakanbeslut från åklagare.

Massövervakning på olika sätt

Det finns många sätt att effektivt lura i oss att vi behöver övervakas mer, eller introducera system som snabbt och smidigt tar personlig information från oss. Vi svenskar är extremt duktiga på att lämna ut vårt personnummer, med alla tio siffror som gör det möjligt att kolla upp det mesta om oss och på många sätt redan så övervakade vi kan bli. Men det är ju en gradskillnad i allt och även en medgivandeaspekt och en medvetenhetsaspekt. När folk bestämmer sig för att skaffa ICA-kundkort, MedMera-kort, bensinkort till just den macken och andra företagsknutna kort så går vi frivilligt med på en massövervakning. Vi lämnar ut våra uppgifter till registrering i utbyte mot en gnutta rabatt.

I alla möjliga och omöjliga sammanhang finns andra exempel på att vi lätt tar till oss nya saker och delar med oss av vår personliga integritet utan att ifrågasätta. Ett exempel är SAS nya inloggningssystem för inrikesflygningar, där du med ett fingeravtryck snabbt registreras och välkomnas, istället för att skriva ut en biljett, visa pass och biljett för en flygvärd. Att göra på det "gamla" sättet är fortfarande möjligt, men genom att sätta det nya som norm blir du per automatik någon som står ut om du vill välja det gamla systemet.★

Snuten i vårt eget huvud

Av västvärldens länder är Storbritannien det land som kanske utsätter sin befolkning för mest övervakning. I en undersökning i december 2006 indikerade hela 79 procent av de intervjuade att Storbritannien blivit ett övervakningssamhälle. Debatten där nu handlar mycket om införandet av id-kort, något Storbritannien saknar. För två år sedan beräknades landet ha över

fyra miljoner övervakningskameror, några med ansiktsigenkänning, med praktiskt taget alla stadskärnor under övervakning. Just nu håller en del kameror på att utrustas med mikrofoner, med förevändningen att de ska registrera oljudsnivå, fast de tekniskt sett klarar av att ta upp och spela in ljud och konversationer.

Innan Berlinmuren föll 1989 hade Stasi, säkerhetspolisen i Östtyskland, lyckats bygga upp ett nätverk av 300 000 informatörer, vilket motsvarar ungefär en av femtio personer i befolkningen. Med dagens moderna metoder krävs betydligt färre människor än så för att uppnå samma övervakningsnivå. Ändå finns en tendens att få oss att övervaka oss själva, bli våra egna snutar. I Storbritannien placeras kameror ut i bostadsområden som de boende sen själva kan logga in på för att på så sätt kunna se vad som händer. Befinner sig någon som beter sig konstigt här? Ser konstig ut? Som jag inte gillar? Kanske en ASBO? De boende har sedan fått kontaktnummer till polisen och kan lätt ringa in dem eller väktare till platsen. Vad blir skillnaden på Stasi-informatören och grannen där?★

Olga

ASBO= en juridisk term som infördes 1998. Syftet är att varna den som uppför sig på ett sådant sätt att beteendet kan orsaka oro, obehag eller leda till besvär för andra personer.

Olika sätt att se vem du är, vart du är och vad du gör.

Övervakningskameror. Kameror finns med och utan automatisk ansiktsigenkänning. Har börjat installeras ut i Storbritannien, USA och Japan. Även Kina har godkänt att börja använda kameror på offentliga platser som postkontor, flygplatser och bostadsområden. Kommer användas bland annat under OS 2008.

Mobiltelefonen. År 2000 brann McDonaldsrestaurangen i Linköping ner till grunden. År 2006 var det dags för McDonaldsrestaurangen i grannstaden Nyköping att möta samma öde. Brandbomb var satt att gå av på natten men gjorde aldrig det och upptäcktes dagen efter inne på en av toaletterna. Två unga män, 18 och 19 år gamla, dömdes i juni 2006 i Lidköpings tingsrätt för att ha försökt anlägga branden. I mitten av januari fastställde i princip hovrätten tingsrättens dom. Vid rättegången mot dem kom det fram att bådas telefoner varit hemligt avlyssnade. Säpo och polisen har olika befogenheter för att avlyssna telefoner, men i granskande reportage av Scoop, grävande journalistik, visade det sig att mycket telefonavlyssning direkt brutit mot gällande regler och informationen som fåtts ut använts på fel sätt.

Nästan alla idag har mobiler. Med hjälp av program som kan installeras på distans går det att avlyssna hela rummet mobilen befinner sig, genom mobilens mikrofon, vilket gör den till en vandrande buggningsenhet. Financial Times antyder att den buggmetoden användes vid gripandet av en av de misstänkta gärningsmännen bakom terrorattentatet i London. Om flera basstationer mäter signalstyrkan från en mobiltelefon går det att få en uppfattning om vart mobilen befinner sig med ner till 10 meters felmarginal. I Tel Aviv, Israel, övervakar myndigheterna trafikflödet genom att mäta hur snabbt mobiltelefoner förflyttar sig. Om bara operatörerna får krav på sig att lämna personlig information går det alltså att följa efter dig ner på individnivå. Nederländerna och Tyskland är två europeiska länder som är kända för att använda mobiltelefonavlyssning i stor skala.

Programvara finns som automatiskt aktiveras vid nämnandet av vissa ord och namn. Då börjar programmet spela in eller omvandla telefonsamtalet till skriven text. Målet är ett utvecklingsprojekt kallat GALE, Global Autonomous Language Exploitation, som ett militärt USA-forskningsorgan driver. Programvaran ska vara till hjälp i "kriget mot terrorismen". Sedan längre tillbaks finns Echelon, som är just ett spionsystem som tills år 2000 förnekats existera av sina ägare (USA, Kanada, Storbritannien, Australien och Nya Zealand). Echelon säga kunna ta emot radio och satellitkommunikation, telefonsamtal, fax, e-mail och andra dataströmmar. Det började byggas upp redan efter andra världskriget som en del av kalla kriget.

Skrivare. Canon Europa har utrustat alla sina färgskrivare med kontrollteknologi för bekämpning av sedelförfalskning. En amerikansk medborgarrättsorganisation avkodade Xerox:s system, som arrangerade gula prickar i olika mönster på en liten yta av pappret, som sen upprepas över hela utskriften. Även skrivare till försäljning i Sverige är "märkta". Enligt SKL, Statens Kriminaltekniska Laboratorium, används kodsystemet både för att hitta falska sedlar och mot annan brottslighet. Om polisen kontaktar tillverkarna lämnar de oftast ut uppgifter om köparen, baserat på registreringskort vid inköp eller garantibeviset. I Holland skrev media om koderna i skrivare och kopiatorer efter att polisen slog till mot personer som förfalskade tågbiljetter.

Mönsterigenkänning. Stora mängder data laddas in i programmet, som sen ordnar det till ett mönster. Efter 11 september 2001 skapades ett projekt som i slutändan ströps finansieringsmässigt av kongressen då det blev för kontroversiellt. En myndighet med namnet Information Awareness Office skapades med mål att gå igenom offentliga och kommersiella databaser. Sånt du köpt, mejlat, vart du rest och ringt skulle matas in. Även om det projektet ströps finns flera mindre projekt som har samma mål. Skatteverket i Sverige använder sig av ett mönsterigenkänningsprogram samt även polisen, för att hitta samband mellan människor i data de begär ut från teleoperatörer. Flera svenska företag levererar program till stater runt om i världen, bland annat Israel.

Internetdammsugning. Department of Homeland Security i USA håller på att bygga upp ett system för att övervaka sin befolkning på Internet. Uppgifter på sidor som MySpace, Lunarstorm, Skunk och liknande kan då plockas ner och sättas ihop till profiler över människor. Forskningen driva av NSA, National Security Agency.

MED JÄRNNÄVE OCH SILKESHANDSKE - DEN NYA POLISTAKTIKEN

Telefonen ringer hos AFA Helsingborg. För en gångs skull är det inte en lokal nazist som ringer för att snacka skit om sina vänner, utan en polisstudent.

HAN VILL GÖRA EN INTERVJU, höra lite om AFAs syn på polisen; "Hur tänker man, hur känner man, där på andra sidan egentligen?" Studenterna på Polishögskolan utbildas just nu i den nya polistaktik som införts i hela Sverige. Efter att ha tittat på Jarl och Moodyssons film Terrorister, om de fängslade efter Göteborg, har studenterna fått i uppgift att prata med någon som utsatts för polisvåld och försöka göra ett rollövertagande. De skall lära sig förstå hur det känns.

EU-toppmötet i Göteborg tvingade Rikspolisstyrelsen att tänka om. Deras strategi för att bekämpa konfrontationer hade fått motsatt effekt. Varje försök att isolera potentiella bråkmakare slutade bara med att fler deltog i kravallerna. Polisledningen hade dessutom stora problem att hantera en så stor kommendering och koordineringen mellan de olika polismyndigheterna bröt flera gånger samman. De var tränade, utrustade och ledda på skilda vis, när sedan dessa styrkor fördes samman uppstod kaos. Rikspolisstyrelsen inledde då en utredning om behovet av omorganisering och då främst utarbetandet av en enhetlig polistaktik och en enhetlig utbildning i denna taktik. Den gamla polistaktiken för att ingripa mot folkmassor etablerades inför fotbolls-EM 1992 och har sedan dess inte omarbetats. Om den gamla modellen byggde på hur man skulle hantera fotbollshuliganer, skulle den nya taktiken snarare anpassas till hur exempelvis en Reclaim the city-gatufest eller globaliseringsprotest såg ut. Rikspolisstyrelsens utredning pågick parallellt med en politiskt tillsatt utredning, Göteborgskommittén. De undersökte vilka politiska och lagmässiga förändringar som behövde genomföras för att undvika en situation liknande den under toppmötet. Kommitténs slutrapport och förslagen däri låg till grund för maskeringsförbudet och polisens nya beväpning med pepparsprej. Men framförallt slog kommittén fast att sociala protester och demonstrationer inte bara skulle ses som ett polisärt problem, utan var en politisk fråga. De betonade vikten av att garantera mötes- och demonstrationsfriheten, nödvändigheten att bygga upp nya kanaler till sociala rörelser och kritiserade i skarpa ordalag polisens insäckningar och massgripanden i Göteborg. Kommittén förklarade att polisen borde satsa på att utveckla dialogmodellen och upphöra med synen på alla demonstranter som "bråkmakare".

Från den akademiska världen fick den forskning som bedrevs på Institutionen för beteendevetenskap vid Linköpings universitet ett stort inflytande på den nya polistaktiken. På institutionen fanns forskargruppen Forum för organisations och gruppforskning, FOG, som tidigare arbetat för Styrelsen för psykologiskt försvar. FOG följde polisen på deras större kommenderingar och skrev utvärderande rapporter om de masspsykologiska effekterna på polisingripandena mot folkmassor. Problemet med polisinsatserna, menade FOG, var att polisen inte tog hänsyn till hur deras egna insatser interagerade med demonstranterna. Polisen var tvungen att överväga vilka reaktioner massgripanden, insäckningar och batongchocker gav upphov till. Ett grundläggande fel i polisinsatserna var deras oförmåga att skilja på olika sorters demonstranter. Detta gjorde att den stora massan av unga demonstranter, som istället för torra traditionella folkrörelsemarscher hellre anslöt sig till en lösare och spontanare aktion, som en gatufest, riskerade att radikaliseras och stärka samhörigheten med autonoma "provokatörer". När polisen urskiljningslöst attackerade alla gav det upphov till att fler rycktes med i konfrontationerna mot polisen. Det var precis detta fel polisen gjorde i Göteborg, menade FOG, och med den nya taktiken måste polisen förstå hur deras ingripanden påverkar händelseförloppet. Istället för massingripanden skall de ingripa mot enskilda "bråkmakare" och försöka isolera "provokatörerna" från vanliga demonstrerande ungdomar.

De olika utredningarna resulterade i att Rikspolisstyrelsen i mars 2004 beslöt att upprätta en nationell så kallad särskild polistaktik, SPT. Taktiken var en blandning av flera metoder och mycket inspiration hämtades från danska polisens hantering av folkmassor. Å ena sidan består SPT av en enhetlig taktik som ska tillämpas över hela landet. För att träna polisen i denna nya metod har den största satsningen någonsin på fortbildning av polis inletts. Å andra sidan innehåller SPT ett betydligt smidigare användande av polisiära metoder än tidigare masskommenderingar och baseras på ett mobilt insatskoncept: nya fordon och ny utrustning ska göra poliserna flexiblare och rörligare. Istället för defensiva fasta kedjor av sköldutrustad kravallpolis och staket används de nya fordonen för att spärra av och polisen kan röra sig runt med händerna fria. För att friare kunna ingripa mot nätverksbaserade rörelser, som utomparlamentariska vänsterns demonstrationer, måste polisen själva kunna fungera som ett nätverk. Kommenderingarna i SPT ger därför en större autonomi åt olika polisiära grupper att själva bestämma hur de ska agera på plats. Istället för detaljerade

kommenderingsorders från ledningen, sätts allmänna ramar som ska uppnås. Denna uppdragstaktik gör det svårare att förutse hur en poliskommendering kommer uppträda eller agera på plats. Samtidigt som polisen vill undvika att folk dras med i kravaller efter polisingripanden vill de även öka andelen som fälls för brott under demonstrationer. För att kunna genomföra detta utan massarresteringar inriktas SPT i högre grad på civila polisingripanden mot enskilda demonstranter. Insäckningar skall, med SPTs terminologi, ersättas av "kvalitetsingripanden", "kirurgiska snitt" där enskilda provokatörer plockas ut. Därför har de civila polisenheterna, oftast från narkotikaspans Kiloenheter, börjat användas i allt högre grad.

Civilarna sätts in att punktmarkera brottsmisstänkta, för att sedan gripa dem flera kvarter därifrån efter att folkmassan upplösts. Med de nya polisfordonen upprättas antingen "slussar", där alla demonstranter visiteras på väg in till manifestationen, eller "kilar", trånga passager skapade av fordonen, där polisen lätt kan gå in i en demonstration utan att hela demonstranttåget kan reagera och försvara sig. På så sätt försöker de minimera möjligheten att situationen eskalerar, genom att se till att få demonstranter dras med eller märker vad som sker. Polisdialogen med demonstranter ansågs framgångsrik efter toppmötet i Göteborg och är således en viktig bit i den nya taktiken. Dialoggrupper har upprättats i Göteborg, Stockholm och Malmö. Dessa skall på ett tidigt stadium kontakta demonstrationsarrangörer och bedriva förhandlingar med dem om demonstrationsvägar. Målet är att försöka få arrangörerna att se manifestationen som en gemensam angelägenhet som skall hanteras i samråd med polisen, och på så sätt involvera arrangörerna i ordningsupprätthållandet. Förutom denna uppgift, har dialogpolisen allt mer fått som roll att koordinera civila insatser runt demonstrationerna.

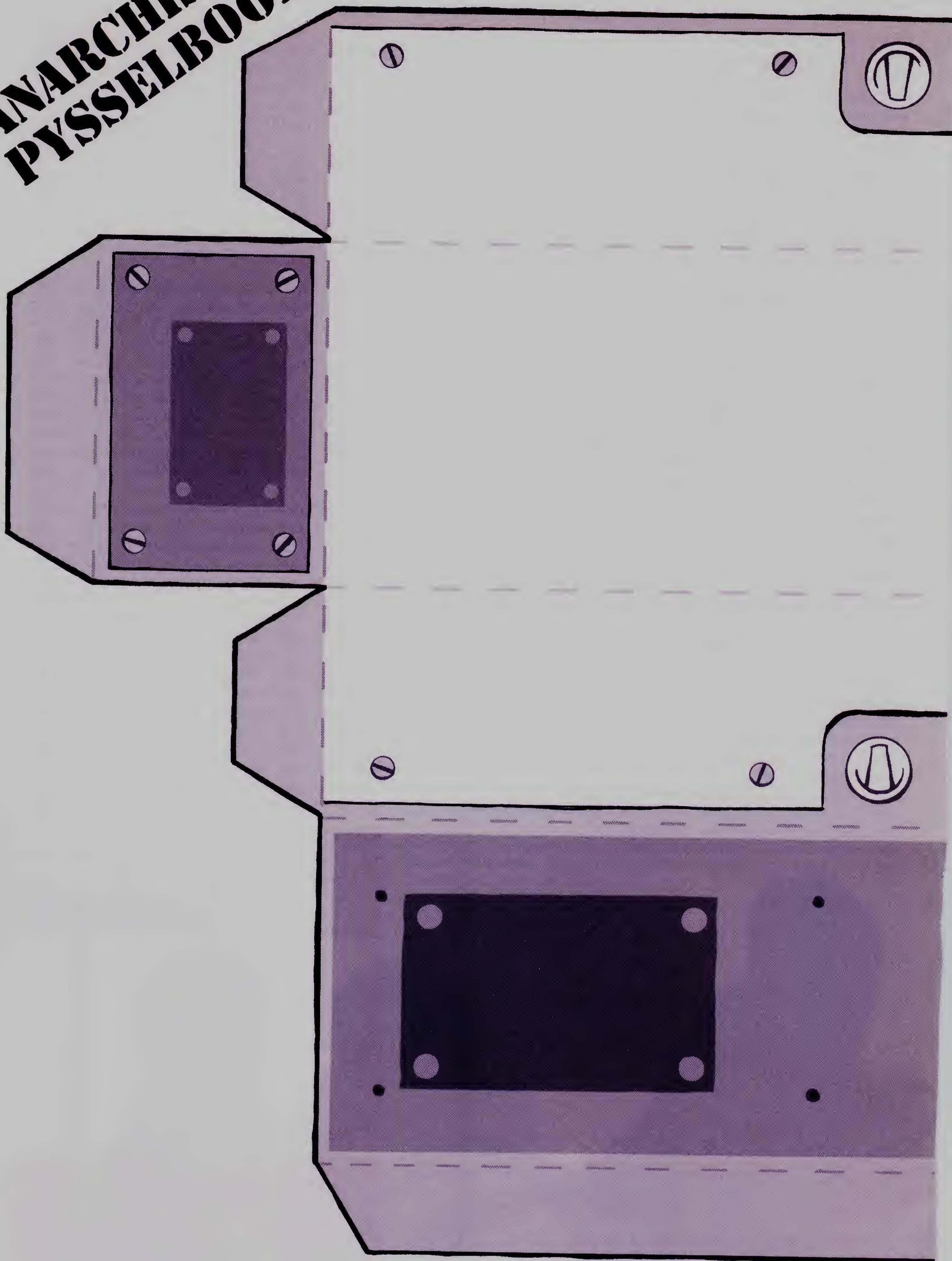
De har ofta lett en hel stab av frivilligorganisationer som Farsor och morsor på stan och av polisstudenter iklädda gula västar. Dessa skall fungera som en öppen och civil buffert som kan mingla i demonstrationen, skapa kontaktytor och användas lugnande innan situationen eskalerat till den grad att uniformerad polis behövs sättas in. Om situationen av dialogen bedöms hotfull av dialogpolisen, tas frivilligorganisationerna ut ur demonstrationen och polisadepterna tar av sig sina gula västar. Då används de istället till att bedriva spaning och följa efter brottsmisstänkta, för att hålla både polisledningen informerad om händelseutvecklingen och senare kunna agera vittnen mot enskilda demonstranter för att öka antalet lagförda brott. Vid större tillställningar som Salem och Reclaim the city har det rört sig om hundratalet civila polisstudenter och frivilliga, vilka rört sig kring aktionerna och följt efter misstänkta aktivistgrupper. Det finns en silkesvante och en järnnäve som kompletterar varandra, situationen avgör vilken del av taktiken som skall brukas. Polisen i Stockholm har testat, efter Göteborgsmodellen, att införa en skala för olika konfliktnivåer som alla motsvaras av en insatsnivå. När dialogen kan förhandla är nivån grön och kravallpolisen håller sig på avstånd i sina bilar. Går dialogen undan skärps läget och polisen närmar sig demonstrationen. Vid ytterligare skärpt läge tar polisen på sig hjälmarna och är beredda att ingripa mot demonstrationen. På de allvarligare skalorna struntar poliskommenderingen i "kvalitativa" ingripanden, utan går tillbaka till massgripanden, insäckningar och att bussa bort aktivister. Så ser den nya taktiken ut i teorin.

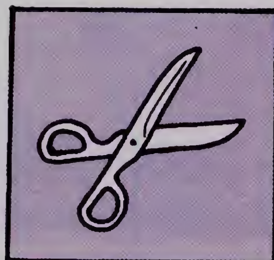
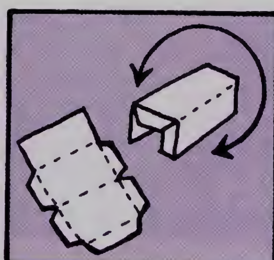
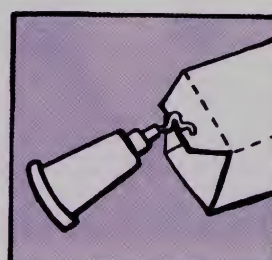
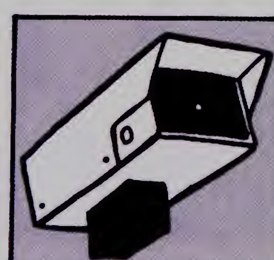
Men mellan det teoretiska idealtillståndet och det praktiska genomförandet finns alltid ett glapp. Ett av de största problemen med taktiken är att den i praktiken inte fungerar lugnande och precist utan haft en tendens att öka konflikten med massan. De civila kiloingripandena har oftast lett till en upptrissad situation där aktivister försvarat sina kamrater och det i slutändan gjorts åtskilligt fler gripanden än vad som beräknats göra. Kiloenheternas ingripanden har inte kunnat vara "diskreta", utan har varit lättidentifierade och överraskningsmomentet har därigenom försvunnit. Kiloenheten i Stockholm har sedan dess börjat jobba enligt samma maner som supporterpoliser bemött firmor, genom att försöka skaffa sig personkännedom och alltid direkt markera mot kända aktivister att man vet vilka de är.

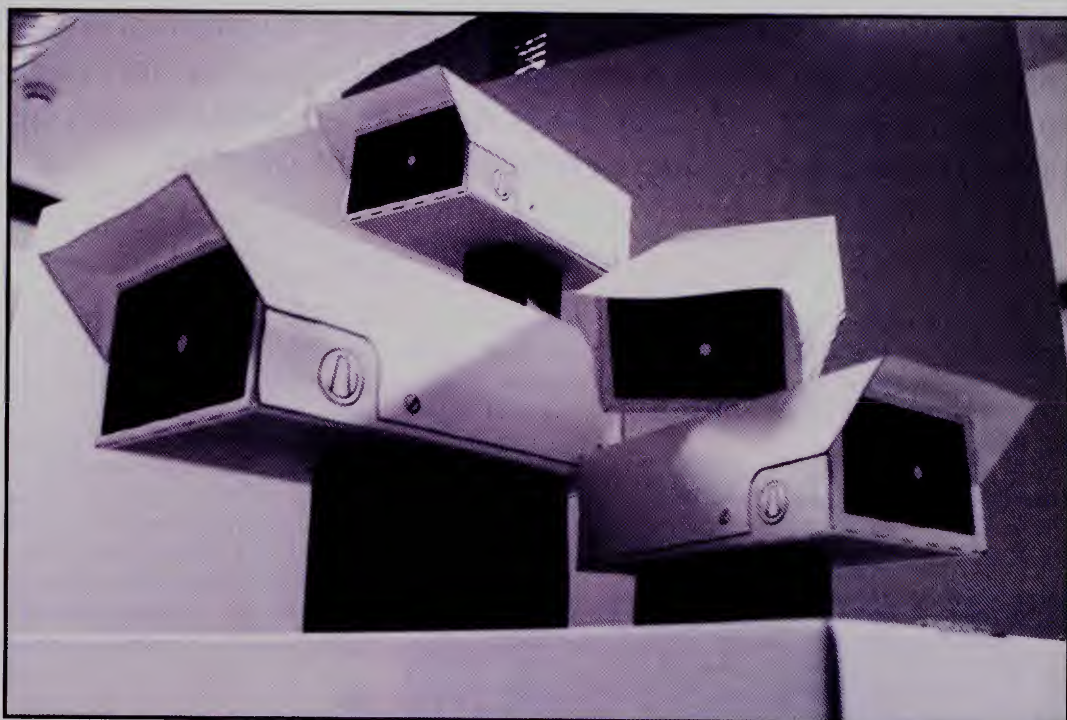
Att arbeta utifrån igenkänning och samtidigt vara neutrala och osynliga, är en oförenlig metod. Vid flertalet tillfällen har det uppstått motsättningar mellan dialogpolisen, kravallpolisen och kilo. När varje enhet själv kunnat bestämma hur de ska hantera situationen har de motverkat varandra och tagit initiativ som eskalerat situationen. Detta har fått så absurda konsekvenser att dialogpoliser vittnat mot kravallpoliser i Stockholm, när de senare försökt åtala aktivister för våldsamt upplopp. Den 28 januari 2006 struntade kravallpolisen i dialogens arbete, utan valde att direkt attackera en antifascistisk samling på Hötorget. En åtalad demonstrant friades från våldsamt upplopp, med motiveringen att eftersom dialogpolisen inte fått chans att förhandla kunde det inte klassas som våldsamt upplopp. Även i Malmö har en lokal variant av SPT uppstått. Piketpolisen struntar fullkomligt i att använda sig av dialog, vägrar betrakta sammankomster som grundlagsskyddade och skulle inte ens drömma om att ta hänsyn till varslade fackliga stridsåtgärder. Istället väljer de att försöka lagföra så många som möjligt för brott, gripa dem på plats och urskiljningslöst använda pepparsprejen mot blockader och demonstrationer.★

AFA Doku

Dialogsnutar och studenter utbyter spännande tankar...

Vem vill du övervaka?

Kopiera upp till A3-format och sätt igång och pyssla. Snart har du din alldeles egna övervakningskamera att sätta upp. Perfekt mot skumma politiker, nazister, sexister, chefen på jobbet, snuten och kapitalistsvin.

Fota och skriv gärna in till oss och berätta vart du satte upp din kamera:

brand@anarkistisktidning.org
www.anarkistisktidning.org
Föreningsg. 28 suite 355 211 65 Malmö

Design: Stina Hjelm

Style Wars - Graffiti, konst eller anti-socialt beteende?

Vi kollar på: Style Wars och Style Wars:ReVisited

Många har nog sett Style Wars. Om du hör till dem som sett den har du antagligen sett den om och om igen. Kanske såg du den när den visades på Sveriges Television på 1980-talet och var en av dem som genast rotade fram en penna med tjock topp och begav dig ut på stan.

Kanske såg du den nyss, tillsammans med sin uppdaterade version "Style wars: ReVisited" där producenten Tony Silver och fotografen Henry Chalfant har återvänt till några av dem de intervjuade under början av 1980-talet för att kolla vad de gör nuförtiden.

Hur det hela började...Taki 183

"They call themselves writers..." inleder berättarrösten och fortsätter sin pedagogiska berättelse (graffiti var fortfarande en ny företeelse) med att gå igenom och förklara vad "tags", "writer", "bombing" betyder, om hur de som graffar får eller ges sina namn, hur de åker över New York för att skriva sin tags på tåg och längs med tunnelbanans olika sträckningar. "Seen", "Skeme", "Crazy Legs", "Mare" och "Kase 2" är namn på några av de medverkande. Ingen av dem verkar speciellt gammal. Många bor fortfarande hemma. Graffitin uppstod i New York under tidigt 1970-tal, då gängen centrerade runt Bronx fortfarande var stora och det gällde att synas. En kille började skriva sitt namn, "Taki", och vart han kom ifrån (183rd Street Washington Heights) vilket tillsammans blev Taki 183 och början på ett bombande av namn, från både tjejer och killar, och siffror som spillde över stan.

Då

New York har vita tunnelbanevagnar. Hade, innan folk började måla på dem. Kampen mellan graffarna och de som ska försöka hålla vagnarna vita är hård. Filmen följer, förutom utvecklingen av graffitin, även upp hur klimatet hårdnar för de som befinner sig längs spåren; hårdare metoder från vakter, dubbelt byggda stängsel med taggtråd och vakthundar, brottsförebyggande väktare (Crime prevention coordinators) och flera intervjuer med dåvarande borgmästaren Ed Koch. En av poliserna som jobbar speciellt mot graffitimålarna blir omedvetet lustig i sin allvarliga syn på vad graffiti representerar och vad det eventuellt skulle vara.

-" Graffiti is not an art, graffiti is an application of a medium to a surface. Is that an artform? I don't know, I´m not an art-critic, but I can sure as hell tell you that it´s a crime", säger han ståendes framför tågen där de är parkerade på bangården för dagen. I "StyleWars:Revisited" får vi dessutom se ett längre klipp i intervjun med honom, där han uppenbart ser obekväm ut i sin situation över att bli intervjuad av några som gör en film om hans fiender. Det känns som att det är så han betraktar dem som målar; som några som målar för att personligen göra livet surt för honom. Instinktivt kan han inte låta bli att säga att filmen inte verkar som en bra idé, då den i förlängningen säkert kommer få fler att måla än låta bli. Förhoppningsvis hade han rätt i det.

-"That´s my money that´s being diverted from providing me with good, safe, secure, rapid transport," avslutar han med betoning på varje ord.

Koch ger inte mycket bättre intryck och ger oss en förståelse för hur New York blivit den hårda stad den är mot de som inte har så

mycket. Han lyckas göra en liknelse mellan brottslingar som begår upprepade förbrytelser, som mördare, och graffitimålare. Inte för att han vill införa dödsstraff för målare, men snudd på.

-"Its one of a quality of life offences; its like pick pocketing, or shoplifting, or graffiti defacing of public walls, they're all in the same area, destroying our lifestyle and making it difficult to enjoy life.".

Den andra sidan har vi från graffitimålarna, som berättar hur de fått springa över bangårdar och ovanpå tåg för att komma undan polis och väktare. De ifrågasätter polisens prioritering i att jaga dem när andra blir rånade, knivhuggna och nedslängda på spåren:

-"They got people out there mugging people, stabbing people throwing people to the tracks and all that and they waste all their bullshit money trying to get us".

Det är många tåg och det blir totalt många tåg i filmen. Ibland ser vi de panoreras, ibland åker de förbi, aningen för snabbt för att det riktigt ska gå att kolla ordentligt på målningarna. Som i riktiga livet. Filmen tar även med angränsande områden till graffitin, som är det skrivna ordet och rap det sagda. Vi har också breakdancens akrobatiska språk och hip-hopen. Tillsammans bildar det den helhet som startade och växte upp i stadsdelen Bronx under 1970-talet. En helhet som både har en politisk sida och en kapitalistisk som effektivt öppnat dörren till kapitalisternas himmel.

Nu

I uppföljningen får vi se att många av de som var aktiva då fortfarande är det nu, om även inte alla. De har olika inriktningar; är konstnärer, målar fortfarande på gatan, jobbar med politik på gräsrotsnivå. "Skeme" gick med i armén och har nu jobbat för dem i 17 år, någon har suttit inne. "Skeme" är killen som flera gånger dyker upp i filmen när han är ung, i diskussion med sin mamma, som är hopplöst uppgiven över de faror hennes son utsätter sig för. Samtidigt är diskussionen de emellan riktigt bra, där "Skeme" försöker förklara att hennes "doodles" hon målar när hon sitter och pratar i telefon är samma sak som hans graffiti.

De flesta ser ut att ha hittat till gymmet och lagt på alldeles för mycket vikter. På det hela taget så ser vi människor som har gått från att vara mellan kanske 12 till 25 år till att vara mellan 35 och 50 år. Och inget ont i att växa upp, men någonstans på vägen har de unga killarna blivit mer allvarliga män, uppenbart påverkade av manssamhället. Den stora behållningen med uppföljaren är ändå att se dessa människor igen, deras drivlust som fortfarande finns och framträder starkt. De utstrålar ett beslut om att det de gjorde när de var unga inte var något de bara gjorde då, utan även nu. Genom StyleWars:Revisited frågar Tony Silver ett flertal deltagare hur längesen det var de var ute och målade. Och visst, alla håller ju inte på längre, men andra svara en vecka, tre veckor, två månader. De kommer aldrig sluta.

Dokumentärerna är väl sammansatta, från bilderna till musiken till de som intervjuas. En sak saknas dock; tjejerna. Vi vet alla att de fanns där, men i filmen får de ingen plats. De flesta killarna i filmen är dock ödmjuka, tar hand om varandra och visar den sociala grej och det samarbete som graffitimålning är.

Graffiti- här för att stanna

Tony Silver säger själv i en intervju att det var under arbetet med filmen som intresset för graffitin föddes; vad som drog till sig hans intresse först var kreativiteten i det som såg ut som något planlöst, och hela det öppna krig som låg mellan New Yorks unga å ena sidan och borgmästaren och etablissemanget på den andra om vem som skulle kontrollera stan. Då sa media att hip-hop var något tillfälligt, något som skulle försvinna. Något folk fortfarande säger.

På det hela taget är graffitikulturen inte någon väldokumenterad kultur, inte utifrån, på det sättet spelar filmer som Style Wars otrolig stor roll. Graffiti är många saker för människor. Dess rötter går djupt i mänsklighetens historia, inte bara tunnelbanans. Just graffitin som växte fram kring tåg utvecklades i New Yorks underjord där graffare utmanade de sociala restriktioner som fanns för att föda något kreativt. En kreativitet som för några är konst, för andra en "plåga som aldrig tar slut", en symbol för att samhället tappat kontrollen. En debatt mellan två sidor som går hela vägen från om graffiti är konst eller antisocialt beteende.★

Olga

StyleWars är knappt 70 minuter lång, från 1983. StyleWars:ReVisited är 37 min. StyleWars går lätt att hitta på www.piratebay.org eller www.youtube.com. Om du redan sett filmerna och är nyfiken på nåt annat finns nya "From mambo to hiphop: a south bronx tale", också av Henry Chalfant. Kolla även in "Rize", om Los Angeles danskultur som spirade upp efter L.A Riots. Om Wu Tang Clan finns filmen "Rock the bells".

En djävulskt snygg hemsida finns på www.stylewars.com

Kolla också upp musiken från filmen, med bland annat artister som The Treacherous Three, The Fearless Four och Grandmaster Flash and the Furious Five.

Om du vill se något om tjejer och graffiti finns utmärkta "Blue, Karma, Tiger". Det är en svensk kortfilm där alla medverkande är gjorda av lergubbar, med pålagda röster från de intervjuade.

"Trosor skulle bara komma ivägen för allt det vi försöker åstadkomma"

Erika Lopez

SEX BERÖR MÅNGA, och även om det inte berör så finns det där, väldigt närvarande och är något vi måste hantera och förhålla oss till. Vi som hade samlats under helgens workshop och föredrag hade alla olika utgångspunkter, olika erfarenheter och olika brännpunkter. Temat för helgen kom av att det finns ett intresse för att kunna diskutera ämnen knutna till sex på ett bejakande sätt, som något som är viktigt och kan bidra med mycket positivt. Andra sidor av sexualiteten, baksidorna, såsom övergrepp och utnyttjande sattes åt sidan för en dag.

Men som konstaterades tidigt på dagen kan man betrakta oss som träffades på MFK som en ganska priviligerad grupp. Ibland kan det kännas som en lyx att kunna diskutera sexualitet på det sättet. Denna möjlighet, och vetskapen om den, kan skapa en viss obehags känsla. Vi vet att möjligheten till att ha den lustfyllda sexualiteten som utgångsläge verkligen inte är något som alla har. Möjlighet att kunna uttrycka en drivkraft att jobba med sin egen sexualitet, sina sexuella relationer eller tankar om dem precis som med alla andra frågor i våra liv och samtid som påverkar och är viktiga. Att kunna samlas kring det sexuella utförandet som tema.

När jag och Linnea träffades efter helgen kom vi in på det igen men även om det är en priviligerad grupp i priviligerade sammanhang kan dessa människor fylla roller som förebilder. Kanske krävs det för att vi ska komma vidare, för att inte fastna i den förmätna känslan. För hur många processer startas inte i oss efter att ha träffat andra som vågat lite mer och slitit lite före oss?

Inom den feministiska rörelsen kan synen på sexualiteten betraktas som splittrad i två läger. Dels finns det en vad man kan kalla för sexpositiv sida, som betonar att kvinnor skall bejaka sin sexualitet och ta för sig. Sex betraktas som något positivt och det är njutningen som är i fokus. Den andra sidan sätter istället problematiserandet av sexualiteten i centrum. Könsmaktsordningens inflytande över sexualiteten betonas och då särskilt övergrepp.
Både i praktiken och i teorin är jag övertygad om att det finns hundratals fler sidor, fler utövanden och fler förebilder. Dessa två generaliserande uppdelningar förenklade för mig när jag försökte formulera oliktänkandet inom relationen makt och sex.

Dessa olika sidor inom den feministiska rörelsen blev tydliga den andra dagen på helgen. Den inleddes med ett föredrag om pegging, kvinnor som genom att använda sig av en strap-on sätter på män analt, av Linnea Wegerstad. Det följdes upp av Tanja Räty som berättade om sitt projekt Clean Dirty, ett projekt vars mål är en handbok i jämställt sex.

I Linneas föredrag sätter jag in i den första av de två perspektiven jag pratade om förut, den bejakande. Hon har en bakgrund inom BDSM-kretsar och det gav den efterföljande diskusionen en intressant prägel eftersom hon hade med sig ett perspektiv där makt inte enbart behöver vara något negativt. För även om maktperspektivet inte är någonting vi aktivt väljer att tillämpa i våra liv, vare sig det handlar om sex eller någonting annat är det hela tiden någonting vi måste förhålla oss till. Makt ses som en faktor som vi inte kan bortse ifrån, men som vi däremot kan använda oss av i sexuella relationer. Om vi tar BDSM som exempel: de rollspel som innebär att en person är dominant och kontrollerande, och en annan person undergiven kan kritiseras för att innebära att patriarkala maktstrukturer reproduceras och görs till en normaliserad del av vårt sexliv. Där är ett förtryck lätt att tolka in och kan tolkas som att det enbart spär på de obalanser som redan existerar.

Men om man istället väljer att se på makt som levande faktor i alla relationer och därför även i de sexuella kan man välja att se på BDSM som något som dekonstruerar makten istället. Ett sätt att synligöra och leka med den. På samma sätt som jag anser att man kan välja att se på pegging som en strategi inom en relation eller ett sexuellt samspel att omformulera och vända på invanda roller och utövanden.

Jag förstår helt och fullt de som anser det viktigaste vara att sträva bort från makten, försöka skapa något helt annat. Och även om det inte alltid är möjligt så är det det eftersträvansvärda. För är det möjligt, kan vi komma till en punkt där vi kan säga att detta gör jag fördomsfritt och utan påverkan av alla de strukturer som jag förhåller mig till i mitt liv? Är det det Tanjas projekt handlar om, den strävan och den kampen?

Något som diskuterades under Tanjas föredrag var svårigheten i att definiera vad som är jämställt sex – och om man över huvud taget kan, eller bör, göra en sådan definition. Är vissa sexuella handlingar mer jämställda än andra? Finns"den goda feministiska sexualiteten" och vad består den i så fall i? Vi menar att det kan vara på sin plats att ifrågasätta föreställningar om att visst sex är bättre än annat, som att sex mellan kvinnor utan att använda dildo står högt upp i hierarkin medan vaginalt samlag mellan man och kvinna hamnar rätt långt ner. Det viktiga är inte vad man gör, vilken sexuell praktik man sysslar med, utan varför man gör det och hur man upplever det.

För alla som ägnat jämställt sex eller jämställda relationer lite tankar har ofta kommit fram till hur många sidor det alltid finns att förhålla sig till och hur svårt det kan vara att definiera och de fällor man så ofta sätter sig i om man försöker.
Det viktigaste är nog att inte ta sex för givet. I många sammanhang tycker jag att man möter en föreställning om att sex är något man föds med, något alla kan. Någonting man inte behöver lära sig. Jag tror inte på det. Jag tror att man i allra högsta grad måste och kan lära sig, fast kanske inte bli fullärd. Fast det är svårt, att diskutera ett sådant ämne utan att bli för privat. När det ändå är privat man måste bli, i alla fall jämte sig själv. Om det privata är politiskt, är det inte just här vi måste börja. Med vårat eget privata. Bortom den dagliga kommersialiseringen av sexualiteten.

För i en levande daglig kamp för jämställdhet innefattar det väl i allra högsta grad även vårat sexliv. Detta fåniga uttryck, sexliv, som om våran sexualitet levde ett helt eget och inte var en del av våra övriga liv?★

Sandra Lindgren och Linnea Wegerstad

Språket i Bild!

Fitta betyder våt ängsmark
Hora betyder trevligt gryningsljus om våren och
Ditt jävla knarkarluder betyder en liten tjärn med lärkträd som speglar sig i vattenytan och en älg som graciöst betar i förgrunden på fornnordiska.

http://sara-elgranero.blogspot.com

G8 Heiligendamm 2007: bara ett nytt motmöte?

Move fast, strike harder...

Förberedelserna inför nästa G8-möte har börjat

Mellan 9-11 februari träffades aktivister som förbereder inför G8-toppmötet i Warszawa, Polen. G8-länderna kommer att mötas i en militariserad zon på det lyxiga hotellet Kempinski i Heiligendamm från 6-8 juni. Samtidigt kommer anarkister och andra gräsrotsarbetare från när och fjärran mötas för att fortsätta motståndet mot kapitalismens och statens maktstrukturer.

Mötet uttryckte en önskan om att få se spontana resningar, kravaller och uttryck för missnöje och vägran i städer jorden över under tiden för toppmötet. Många visade sitt stöd för de globala aktionsdagar som utlysts före toppmötet, som "The international day of peasants struggle" (17 april) och första maj, som utlysts som en aktionsdag för migranters rättigheter. Kampen mot kapitalismen måste vara global och slå mot dess många armar. Förhoppningar finns att även de som inte mobiliserar för Heiligendamm på något sätt kan organisera saker i sitt närområde.

Den internationella närvaron på mötet var stor med deltagare från 20 länder. Grupper och nätverk som var representerade var Dissent! Network, the Network against the G8, Anarkistfederationen (Polen) Indymedia, Accion Global, No borders med flera. Nätverkets nästa möte kommer vara i Rostock 14-16 april. ★

För mer information om G8-mobiliseringen:

http://g8-2007.de
www.dissentnetvork.org

G8-cirkusen kommer till Heiligendamm, Tyskland. Då de senaste toppmötena har flyttats till mer avlägsna områden, har vi känt hur vår styrka avtagit, huvudsakligen på grund av toppmötesaktörernas ökande kontroll av spelplanen och allting omkring den. I Seattle, Prag och Genoa låg vår styrka i en uppfinningsrikedom och ett överraskningsmoment mot polisen. Detta gav oss friheten att kunna organisera effektiva direkta aktioner och en chans att störa toppmötena. Nu är det tid att återta initiativet.

Vi är alla överens om att det kan vara en konstruktiv och stärkande erfarenhet att komma till Heiligendamm och organisera aktioner. Likväl har tidigare erfarenheter med toppmötesmobiliseringar visat nödvändigheten av att vi blir mer flexibla i våra protester. Att bli inhägnade och därmed låsta från att utföra effektiva aktioner, vilket hände i Gleneagles och St. Petersburg är okonstruktivt och gör oss maktlösa.

Under de senaste åren har de mest effektiva sätten i de egendomslösas attacker mot kapitalet varit att direkt stoppa varuflödet. Detta gjordes av hamnarbetarna på den amerikanska västkusten 2002, de arbetslösas rörelse i Argentina 1997, de algeriska rebellerna 2001 och i kampen mot CPE i Frankrike förra året. Vi borde lära oss av detta och sträva efter att stoppa kapitalflödet - om det så är flödet av nummer i aktiemarknadens digitala värld eller flödet av gods med lastbilar på motorvägen.

Vårt förslag är att vi sluter samman vid det kapitalistiska fortet i Heiligendamm och upplever makten och energin i att agera och leva som en större grupp, men bara så länge vi är effektiva och då det ökar vår makt. Det innebär att följa de nuvarande målen, att försöka stoppa mötet och flödena över hela Mecklenburg-Vorpommern och samtidigt komma förberedda på att radikalt byta strategi. Om tiden kommer då vi hindras från att vara effektiva, ska vi vara förberedda på att röra oss och flytta slagfältet dit kapitalisterna är som mest sårbara.

Genom att byta strategier vill vi bevara kraften och energin vi har upplevt under tidigare toppmötesmobiliseringar, men på samma gång skapa en ny kapacitet för att störa. Som en utgångspunkt behöver vi praktiskt skapa den kollektiva kapaciteten att ta snabba beslut och att vara rörliga när som stunden kräver. Vi är inte bundna till en plats som de är, vilket är en stor styrka som ger oss möjligheten att tvinga polisen till att hålla sig ett steg bakom oss, fångna i sina rigida strukturer. Vår taktik borde vara rörlig, istället för att skapa en ovinnbar belägring.

Med detta i minnet uppmuntrar vi aktivister att komma till Heiligendamm förberedda på att flytta slagfältet, vilket kräver att vi är vår egen nomadiska bas. Organisatoriskt förbinder vi oss till att förbereda en struktur som gör fördelningen av information och logistik till något vi kan förflytta med oss.

Flödena vi hoppas stoppa är globala och utan gränser. Många påverkas av dem men bara få har resurserna att närvara i Heiligendamm. Vi uppmuntrar alla som inte kan komma till G8-mötet att delta i kampen och blockera flödena vart än i världen de befinner sig.

Kom förberedda! ★

Internationella anti-G8 mötet - 11 februari, 2007.

The short life of Jose Antonio Gutierrez.
film av Heidi Specogna

Den första soldaten som dog under USA: s invasion av Irak år 2003 dog av vådaskott från de egna leden och var inte amerikan. Han var från Guatemala och hade illegalt tagit sig in i USA för att försöka skaffa sig ett bättre liv än det han hade hemma på gatan. I USA lyckades han få stanna då han såg yngre ut än vad han i verkligheten var. Han lyckades dock inte få amerikanskt medborgarskap, inte förrän efter sin död, som en av alla så kallade "green card"-soldater. Genom att ansluta sig till armén får numera soldaterna efter tjänstgjord tid ett green card, vilket är ett uppehålls och arbetstillstånd. Det beräknas att ungefär 32 000 icke-amerikaner är med i armén och deltar i kriget i Irak. I stort sett varje latinamerikansk familj har en "green card"-soldat. Runt 300 000 amerikanska soldater har hittills deltagit i kriget.

Dokumentären, gjord av tyska Heidi Specogna, berättar inte så mycket historien om den första amerikanska soldaten som blev skjuten, utan tar på ett bra sätt historien om Gutierrez och gör det till en allegori om dagens globalisering. USA undergräver med hjälp av CIA demokratin i Guatemala och ett blodigt inbördeskrig bryter ut. Folk försvinner, bland annat Gutierrez föräldrar. Han och hans syster skils åt och de ser aldrig sina föräldrar igen. Han blir ett barnhemsbarn på drift. Under 1990-talet hade Guatemala 300 000 hemlösa barn, Gutierrez var ett av dem. Till slut bestämmer han sig för att försöka komma in i USA för att förbättra chanserna för vad han kan göra med sitt framtida liv. Vägen går från Guatemala genom Mexiko till USA. I upprepandet av Gutierrez resväg möter vi de människor som gör den riskfyllda resan, människor utan papper men med hopp om att komma till USA och kunna stanna där några år för att jobba ihop pengar till familjen hemma.

"- Jag vill stanna två år och jobba, sen åka hem till mina småbarn igen," berättar en kvinna.

Kameran följer några kvinnor när de övar sig på att hoppa upp på sidan av en container och hålla sig fast. En del av dem har inte ens vågat berätta för sina föräldrar att de gett sig iväg. De är på ett underjordiskt härbärge, ett stopp för alla papperslösa på väg till USA. Containern ska symbolisera godståget de senare måste hoppa på i farten och klättra upp på för att sitta på taket på dess resa genom Mexiko. Härbärget, som drivs av munkar, registrerar noggrant alla och frågar vart i USA de ska åka till.

När tåget kommer är det natt och mörkt. Nästa dag visar kameran vagn efter vagn full med människor på taken. Sakta stannar tåget och människorna börjar hasa sig neråt. På gränsen mellan USA och Mexiko intervjuas både de som försöker ta sig över och de som sitter och övervakar gränsen. I ett litet rum sitter fasttagna emigranter som direkt skickas tillbaka. Många försöker om och om igen att ta sig över gränsen, tills de lyckas.

Myndigheterna i Guatemala uppmanar i tidningsartiklar människor att inte emigrera. På samma uppslag kan det finnas reklam för green card-lotteriet, där du betalar pengar för en lott. 1990 låg den officiella siffran på emigranter från Guatemala till USA på 35 000 människor per år, 2005 hade den stigit till över 140 000 emigranter. Det är omöjligt att säga hur många som kom in i USA legalt. Endast ett fåtal (under femtio personer per år) har visat sig få uppehållstillstånd genom lotteriet, vilket gör det till en dyr droppe i havet.

Innan Gutierrez åkte till USA hade han lyckats få hjälp från barnhemmet med att hitta sin syster. Vid sin brors död blev hon uppsökt av amerikanska ambassaden och tillfrågad om hon ville ha det Visa som tillhört hennes bror. Hon accepterade, bor nu i USA och tackar gud för att hennes barn är amerikanska medborgare. Medborgare i samma land som kastade Guatemala in i inbördeskrig och ett land som håller på att bygga en mur mellan gränsen USA- Mexiko för att hindra emigranter från att komma in.★

Olga

RÄDDA AMERIKKKA!

"Är du trött på en invasion av illegala invandrare, frustrerad och arg över att du inte kan göra någonting åt det? Men, nu kan du göra något!" Så lyder "Minutemen projects" (MMP) värvningskampanj runt om i USA.

MMP STARTADES I OKTOBER 2004 av den vite republikanen Jim Gilchrist. Dess budskap är enkelt; suveräniteten av vårt land är i fara. Vår framtid och våra barns framtid är i fara. Ingen amnesti, ingen väg till medborgarskap och inga sociala rättigheter eller välfärdsmöjligheter för illegala invandrare, är vad de vill.

MMP har ett starkt stöd från många invånare runt om i landet och lägger mycket tid och pengar på radioreklam, billboards och att ha stenhård koll på politiker runt om i landet, nu senast bombarderade dem senaten och kongressen med miljontals fax. Men deras största uppgift har varit och är att utöver de statliga gränspoliser som redan finns, frivilligt vakta gränsen mot Mexiko med sitt eget luftvärn och sätta dit verksamheter som anställer papperslösa, eftersom de anser att det finns för få gränspoliser. "Hoten är akuta, situationen är ohållbar. Var 30:e sekund kommer en ny illegal invandrare in – 200 miljoner till innan år 2050.

"Inget land kan behålla en sådan massiv invandring utan extrem skada på utbildning, sjukvård och rättsväsende. Vår miljö, kultur, infrastruktur och livskvalitet förstörs medan amerikanska skattebetalare straffas med orättvisa utgifter." Med denna propaganda som har tydliga paralleller med nazistpropagandan i Tyskland på 1930-talet, håvar MMP in pengar till sin galenskap. Deras senaste taktik har varit att gå på politiker runt om i landet, särskilt i Södra Kalifornien som har en stor befolkning av hispanics och även i Massachusetts, som har en förhållandevis bra migrationspolitik jämfört med resten av landet. I Massachusetts får nämligen de flesta rösta, även de som inte är medborgare, till MMP´s stora frustration. De har också skapat ett poängkort om alla politiker över vilka de tycker det är ok att rösta på. MMP är inte bundet till något parti även om de flest säger sig vara republikaner, utan skulle kunna rösta på vem som helst om denna förde en migrationspolitik som visar sig vara "MMP-godkänd".

På deras hemsida går det att läsa om deras åtta krav som projektet till stor del bygger på:

1. **Kongressen**, senaten och presidenten ska säkra hemlandet. De ska också säkra gränser och hamnar mot illegal invandring med hjälp av militären, något de kräver ska ske med omedelbar verkan.

2. **Budgeten för gränspolisen** ska höjas med 500 procent. En höjning med 200 procent av budgeten för att köpa in den senaste teknologin för att underlätta gränspolisens arbete.

3. **Verksamheter som döms** för att ha papperslösa arbetare ska få en straffavgift på minst 50 000 dollar per papperslös.

4. **Militära reservförband** och nationalgardet ska anställas för att hjälpa lokal polis och gränspolis med att vakta gränser och närliggande bostadsområden mot kriminella illegala invandrare, människosmugglare och internationella knarksmugglare.

5. **Att ingenjörer ska designa** och bygga ett stängsel längs hela södra gränsen som ska vara minst fyra meter högt och ha en livslängd på minst 50 år.

6. **Att myndigheterna erkänner** Minutemen-projektet som en volontär aktionsgrupp och börjar använda sig av deras modell för att ta tillbaka USAs gränser.

7. **Att motionen om att lokalpolis** ska tränas och byggnaden av muren längs södra gränsen byggs ska röstas igenom.

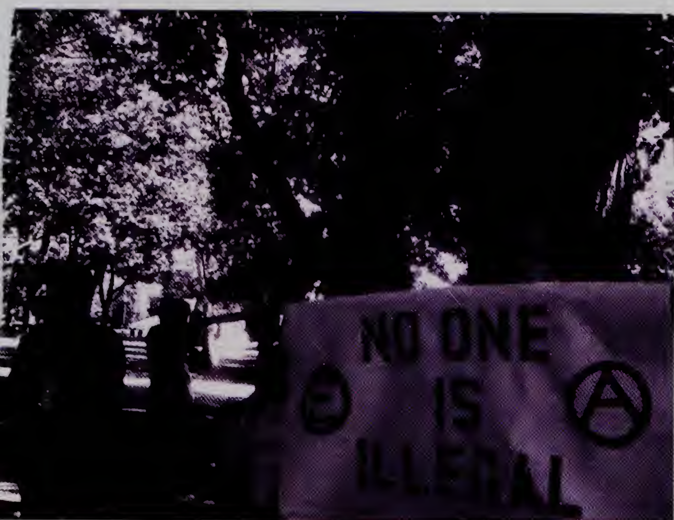
8. **Att den federala staten**, alltså USA, ska stå för kostnaderna för illegala invandrare och inte delstaterna själva.

Att avfärda MMP med ett skratt är ganska lätt, särskilt när det på deras hemsida bland annat går att läsa nyheter som hur

en av deras stackars rangers störtade med sin helikopter medan han vaktade gränsen, men undkom med några skrubbsår –ett mirakel. Men vid fortsatt läsande går det snabbt att inse att det inte är speciellt svårt för dem att hosta upp pengar för att köpa egna helikoptrar, något som kräver drygt en miljon.

Efter en titt på MMP´s krav och en jämförelse med de beslut kongressen och senaten tog under 2005, går det att se att punkt fem relativt snabbt gick igenom. MMP har många anhängare med ett enormt inflytande i politiken och med feta plånböcker där vi pratar miljoner i bidrag, inte några hundratals kronor. Många motståndare i södra Kalifornien är övertygande om att utbyggnaden av muren är helt och hållet ett beslut efter påtryckningar från MMP.

Den 29 september 2006 röstade senaten med stor majoritet igenom att en eventuell utbyggnad av muren med 1125 kilometer av stängsel är möjlig och dessutom delvis vara finansierad genom ett godkännande i senaten. Den 26 oktober 2006 signerade George W Bush förslagen som sedan röstades igenom i kongressen. Detta skedde strax efter publiceringen av en undersökning där det framgick att de flesta amerikaner var emot muren (men ville ha fler gränspoliser). Muren kommer att kosta runt 6 miljarder dollar! Den kommer byggas som en del av tre större "operationer" för att kontrollera illegal invandring; operation "gatekeeper" i Kalifornien, operation "hold-the-line" i Texas och operation "safeguard" i Arizona. Intentionen med murarna är att tvinga illegala invandrare att korsa gränsen genom mer svårgenomträngligt land, med förutsättningen att det ska stoppa den illegala invandringen.

Aktivister protersterar mot MMP

"Det har även talats om att delar av gränsen som inte har en fysisk mur skulle kunna använda sig av en infraröd mur, för att snabbt kunna upptäcka de som försöker ta sig över."

Sedan maj 2006 har myndigheterna börjat söka igenom landet på illegala invandrare, vilket har lett till utvisningen av 14 000 människor.

Den 3360 kilometer långa gränsen mellan USA och Mexiko består av olika sorters terräng från bebyggda områden till öken. De färdiga delarna av muren är främst lokaliserad där gränsen ligger i anslutning till stora städer, så som San Diego, Kalifornien och El Paso, Texas.

Muren består av en rad olika murar i betong, stängsel och fordonshinder. Det har även talats om att delar av gränsen som inte har en fysisk mur skulle kunna använda sig av en infraröd mur, för att snabbt kunna upptäcka de som försöker ta sig över. Som ett resultat av muren har det skett en markant ökning av antal personer som illegalt försöker ta sig över gränsen genom Sonoraöknen eller genom Baboquivaribergen i Arizona. Dessa illegala invandrare måste ta sig genom 80 kilometer av outhärdlig terräng för att komma till närmaste väg, lokaliserad i Tohono O'odham indianreservat.

Under 2005 togs 1,2 miljoner människor av gränspolisen när de försökte ta sig över gränsen. Mellan 1998 och 2004 hade 1 954 personer officiellt dött längs amerikansk-mexikanska gränsen i försök att ta sig över gränsen, ett bevis på en lyckad mur?!

Denna påbörjade utbyggnad av muren har skapat stora protester runt om i USA, stora massdemonstrationer med en halv miljon människor har anordnats. Och det finns grupper som jobbar enbart med att stoppa muren. Regeringar i Sydamerika har uttryckt sin avsky mot muren, men fått till svar att de inte ska lägga sig i inrikespolitiken i USA.

Ett av företagen som bygger delar av muren, The Golden State Fence Company blev dömda till fem miljoner dollar i böter för att ha anlitat papperslösa. Efter denna skandal och massiva påtryckningar har USA gått med på att möta representanter för Mexico och Canada för samtal om muren.

Den amerikanska ekonomin är helt beroende av både underbetalda illegala invandrare inom jordbruket i USA men lika mycket av att den extrema skillnaden i levnadsstandard mellan dem och de sydamerikanska länderna kvarstår. Tack vare NAFTA har USA kunnat konkurrera ut bönder i Sydamerika, eftersom det varit så billigt med jordbruksimport från USA, en bransch där USA har ett stort behov av papperslösa arbetare.

Inom ramen för NAFTA-avtalet framförhandlades ett särskilt avtal om monteringsfabriker, så kallade Maquiladoras. Där många av de utkonkurrerade bönderna har hamnat. Maquiladorasa dominerar ekonomin och den urbana strukturen på södra sidan gränsen. De flesta ägs av stora amerikanska företag, nästan hela produktionen exporteras till USA där också alla vinster stannar. Dessa monteringsfabriker kan i princip tillverka vad som helst, det är bara för skjutvapen och radioaktiva ämnen det krävs särskilda tillstånd.

Utbyggnaden av muren måste också sättas in i detta perspektiv, problemet för vita huset och de stora företagen är att de fattiga inte stannar kvar på "rätt" sida av gränsen.★

Vix.

THE OMEN 2007

JANUARI
Då spåtanten och spågubben inte kommer på att det är nytt år förrän i februari finns ingen profetia för januari.

FEBRUARI
Fredrik och regeringen AB åker på studiebesök till Kina. De inser att deras strategi att höja a-kasseavgiften och försöka göra den obligatorisk är en omväg till det riktiga målet; att skapa ett starkt, gult statligt fack som kan ta vara på alla arbetares intresse! Eftersom moderaterna är det nya arbetarpartiet driver de igenom sin nyfunna slogan "Alla ska jobba"! och förbjuder alla andra fack än det statliga. LO manar till lugn och vill förhandla. SAC går ut i generalstrejk och det fullkomligt stormar in nya medlemmar. Folket rasar mot regeringen och LO: s byråkrati och fackpampar och vill helt enkelt förhandla själva, de som arbetar på arbetsplatserna ska helt enkelt styra arbetsplatsen! Brand har stödfest som slutar i fylleslag där fulla crustpunkare slår sönder Norges konsulat i tron om att det var en politisk aktion mot Danmark och för ungdomshuset.

Aktion mot norge på G?

MARS
Prostituerade på Malmskillnadsgatan i Stockholm och Industrigatan i Malmö beslutar sig för att nu får det fan vara nog och koordinerar en gemensam attack mot torskar. Torskar som stannar och vill köpa sex släpas ut ur sina bilar och rånas på alla sina tillgångar, dyra lyxbilar tas genast över av kvinnorna på gatan och det svävar en lynchstämning över hela området. Dessutom ser kvinnorna till att skicka brev hem till familjerna och till männens arbetsplatser. I Göteborg går en revolutionär kvinnoseparatistisk demonstration från Avenyn mot Järntorget. Efter att demon har passerat Andra Långgatan, röken har lagt sig och det krossade glaset har sopats ihop, visar sig skadorna på butikerna uppgå till ett värde av 25-30 miljoner kronor. Kvällen avslutas med karaoke på Kellys, ägarna flyttar ut en andra anläggning på gatan då så många vill komma in och sjunga "Stars are blind" av Paris Hilton.

APRIL
Brand blir en månadstidning efter att folket fullkomligen slukar tidningar i sökandet efter den sanna sanningen!

Fredde tackar för sig

MAJ
Anarkisternas 1: a majdemonstration samlar uppemot 200 000 personer i Stockholm och det årliga stormningsförsöket på Slottsbacken lyckas! När folk har slagit sig genom poliskedjorna vet de bara inte riktigt vad som ska göras. Vad var tanken egentligen? Var det att storma slottet? Äh, va fan, det är ju uppförbacke hela vägen, det pallar vi ju inte... Det hela slutar med att folk återvänder till demon och börjar dricka öl och läsk istället! Det årliga Reclaimet slår dessutom sönder hela Östermalm som vanligt, fast det var väl ingen nyhet i sig?! (Ingen nyhet som behöver spås fram i alla fall).

JUNI
På nationaldagen försöker Sveriges patetiska nazister att samla sig till en demonstration. Efter att ha insett att det är så jävla kallt och tråkigt att ha en demonstration i december så försöker de nu på att ena sig på nationaldagen istället. Sol med löfte om falskt skrål i en park full med hundskitar och träning av armmusklerna är senaste strategin för att locka medlemmar. Redan på sin samlingsplats blir de förvånade, då den väntande AFA-attacken uteblir och de tror att de lugnt kan andas ut. (Det visar sig att alla aktivister är i Tyskland och protesterar mot G8-mötet). Men vad nazisterna inte hade väntat sig var att SARP (nystartade Stockholms Antifagrupp Revolutionära Pensionärer) under åren blivit så jävla trötta på nassarna att de startat upp en separatistisk åldersgrupp, med mål att jaga ut dem ur stan med käppar och rullatorer.
G8-mötet som ägde rum i Tyskland samtidigt blockerades av en stor samling svenskar som rest ner. Svenskblocket gick (och var självklart det största blocket) med en stor banderoll med texten "Stockholm nazifri zon" Ok, vi vet, men va fan ingen pallade gör en ny till G8. Ingen förstår ändå svenska där nere.

JULI

Juli månad utses som fångsolidaritetsmånad efter att så många av våra aktivister har fängslats efter G8. Vykorten strömmar in till abc-grupperna runt om i landet som vidarebefordrar dem till Tyskland. I solidaritet med alla fängslade stormas flera fängelser i Sverige, fångarna befrias och fängelserna förvandlas snabbt om till storkollektiv och fri kärlek.

Folk har insett att all ny övervakning som trätt i kraft inte bygger det nya, trygga samhälle de blivit lovade. Tävlingar utses i att slå sönder flest övervakningskameror, responsen är enorm och istället för att gå runt och vara rädda för sina grannar byggs lokala lekplatser på oanvända tomter, odlingstips för innergårdsbruk utbyts och tomma husgavlar blir stora målardukar som fylls med vad hjärtat brinner för.

September är modemånaden

AUGUSTI

Brand blir en veckotidning och har för närvarande 2 miljoner läsare per vecka. Redaktionen jobbar röven av sig medan resten av landet fortsätter ligga på playan.

Hela Salemfonden låter sig fotograferas efter en lyckad demo

SEPTEMBER

September utses till modemånad! Det revolutionära modet håller på att ta över stadens gator, casualstilen blir totalt dissad och ses som ett försök att efterlikna borgerlig kultur – casual ses som kontrarevolutionärt och straffas med... samtalsterapi. Röda och svarta stjärnor syns på allas kläder, alla vill tillhöra morgondagens revolution! Revolutionen är det alla pratar om. Alliansen kommer att krossas och regeringsbyggnader kommer att sättas i Brand!

OKTOBER

Sverigedemokraterna skakas av en insideraffär. Någon har infiltrerat partiet som ekonomiansvarig och kuppat hela deras ekonomi. När partiets funktionärer och förtroendevalda inte längre får bullar till kaffet rasar partiet och faller samman.Brand tar semester och åker på solsemester efter en nyligen utökad budget!

NOVEMBER

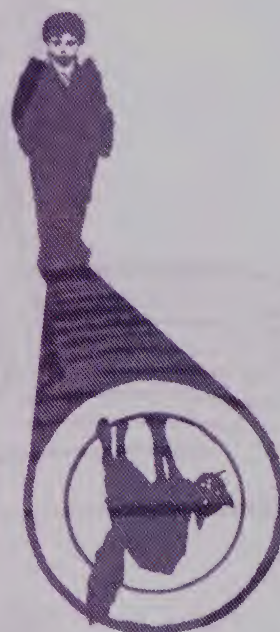
Ungdomshusets födelsedag... galamiddag när Ungeren firar sin 25e födelsedag på ny plats.

DECEMBER

Den årliga Salemmarschen blir som vanligt ett fiasko. Årets största nazistsammankomst lyckas inte samla fler än 8 nazister efter att Salemfonden förlitat sig på att Jääse skulle göra en propagandafilm för att ena och samla rörelsen. Som vanligt klantade han till det och slarvade bort alla pengarna och klippte ihop en kass film om sig själv och la till lite dålig tysk techno vilket resulterade i att hela nazirörelsen fokuserade på att hata varandra och sig själva istället för lägga energi på nån gammal död skabbig skinhead.

Tomtarnas befrielsearmé fritar NK från hela deras glasfasad och befriar alla deras varor och delar sedan med ett glatt humör ut dem i förorterna till folket som jublande tar emot skatteåterbäringen.

Brand blir en morgontidning, gratis dessutom, som delas ut i allas bostäder vilket leder till att metro läggs ner. Tidningen finansieras genom donationer. Den senaste donationen låg på 7.4 miljoner kronor, från den hemliga givaren prinsessan Madde, som vill leva upp till utsagan om att "vara en vanlig tjej."

THE OMEN 2007

Förord/Eftertext:
Den 1 mars 2007 utryms Ungdomshuset på Jagtvej 69 i Köpenhamn. Folks forsök att ta tillbaka huset slutar i total repression från polisen, med i skrivande stund över 650 gripna och uppemot 200 häktade. Vi i Brand-kollektivet har valt att publicera Ungdomshusets nyårstal. De aktiva på Ungdomshuset har hela tiden vetat vad som låg framför dem, men ändå vägrat ge upp, utan fortsatt kämpa för sin rätt.

God afton rövhål!

Bilder av Olle, Henrik och Olga

2006 har varit ett obeskrivligt år för Ungdomshuset. Å ena sidan har vi haft några av de största succéerna i husets 24-åriga historia. Den 23 september höll vi den hittills största demonstrationen i Ungdomshusets historia. Mer än 3000 unga gick ut på gatan. Det kom aldrig med på nyheterna. Kanske för att det inte blev bråk.

Den 14 december hade stödgrupper till Ungdomshuset arrangerat en demonstration. Med uppemot 5000 deltagare på gatan i decemberkylan var vi starkare än någonsin.
Vi hade hållit den största festen i Ungdomshusets historia. Medan vädret fortfarande tillät tog vi alla husets våningar och arealer i användning. Över 1600 personer deltog i en stödfest som vi aldrig glömmer. Ett antal nya stödgrupper till Ungdomshuset såg dagen ljus. Bland annat medborgare, pensionärer, präster och konstnärer för Ungdomshuset. Det har varit stöd och solidaritetsaktioner över hela världen, i Tyskland, Sverige, Norge, Frankrike, Irland, Holland, Polen, Schweiz och Grekland i Europa. Till och med så långt bort som i Australien, Canada, Ryssland och Japan. 2006 har helt klart varit året då Ungdomshusets popularitet och uppbackning varit allra mest tydlig.

Fast å andra sidan har 2006 varit ett år med allvarliga bakslag. Vi har flera gånger behövt slåss för våra rättigheter. Fler än 700 människor har varit anhållna i polisens hopplösa försök att lösa en politisk konflikt med våld och repression. Vi har mötts av en större politisk arrogans än Weidekamps (borgmästare på 80-talet i Köpenhamn, Brands tillägg). Men vi finns fortfarande här. Från och med årsskiftet når vi mer än någonsin ett vägval. Vi inleder ett nytt år med ett hot hängande över våra huvuden. Men vi är klara och vi är beredda. I början på det nya året kommer vi att få se konsekvensen av den plan som politikerna verkställde år 2000, då de valde att sälja Ungdomshuset. Köpenhamns enda självstyrda ungdomshus kommer att bli angripet av polis och vi kommer att bli tvingade att försvara det. Det är inget vi sett fram emot. Tvärtom. Vi har gjort allt för att undgå det. Det har varit protester ända sedan politikerna sålde huset. Särskilt förra året, då vi gjorde allt vi överhuvudtaget kunde för att få politikerna och borgmästaren till att agera. För att säkra att det också nästa år ska kunna finnas ett Ungdomshus i Köpenhamn. Vi har delat ut uppemot

50 000 flygblad och satt upp tusentals affischer. Vi har samlat in mer än 10 000 underskrifter. Vi har demonstrerat och gjort spektakulära aktioner. Vad som bland annat bör nämnas är att vi har hängt ner banderoller från rådhustornet för att uppmärksamma vår sak.

Till sist så lyckades vi få till ett möte med politikerna. Men även om Ungdomshuset en gång i tiden blev överlämnat till oss av självaste borgmästaren, så ville Ritt Bjerregård inte delta i mötet. Trots att det då fortfarande fanns tid att diskutera olika lösningar. Men det blev trots allt ingen förändring. Trots fina ord i pressen sa politikerna att de inte tänkte göra någonting. Men det fanns också positiva överraskningar under 2006. En handlingskraftig fond trädde in och erbjöd sig att köpa tillbaka huset, vad politikerna för länge sedan borde ha gjort. Fonden la bud på bud med privata medel, medan politikerna passivt såg på. Trots att det var politikerna som skapat konflikten genom att sälja huset så erbjöd de inte en enda kommunal krona i försöket att köpa tillbaka huset. Även om politikerna inte själv ville lägga in pengar i räddningsförsöket så visade det sig snabbt att de inte har något problem med att spendera andras pengar. Plötsligt menade politikerna att fonden, som heter Jagtvej 69, skulle köpa ett annat hus. Efter någon förvirring meddelade fonden att det skulle kunna vara en möjlighet. Fonden konstaterade dock att det i så fall krävdes att politikerna visade ett rejält intresse av att göra något. Det kom aldrig och kort före nyår gav fonden upp. Det fanns inget mer att göra. Det bristande stödet gjorde saken omöjlig. Fonden valde att lämna mötet med politikerna, helt enkelt för att det var bortkastad tid.

När vi ikväll skålar i Ungdomshuset sänder vi många varma tankar till fonden Jagtvej 69 för deras tappra försök. Det kommer aldrig att bli glömt av oss. Vi har mött mer vilja och förståelse för ungdomskultur av er, än vi någonsin har mött från politikerna. Vi är ledsna att politikerna inte har spelat med öppna kort från början , då hade ni inte behövt kasta bort er tid. Till och med efter att fonden hade möten på rådhuset har politikerna gjort desperata försök att ge världen intrycket att det är vi i Ungdomshuset som inte vill hitta en lösning. Om vi ska komma ihåg en sak när vi går in i det nya året, låt det i så fall vara: Det är politikerna som har sålt Ungdomshuset. De har INTE gjort något, absolut ingenting för att säkra Ungdomshusets framtid. Varken detta hus eller själva idéen. De har inte antagit någon lokalplan. De har inte erbjudit en enda krona i försök att köpa tillbaka huset. Även om det har frågats om nedrivningstillstånd har de inte erbjudit någon annan av kommunens tomma tomter istället för den under Ungdomshuset. De har inte röstat för ett enda förslag som kunde ha fört oss till en lösning. De har inte erbjudit oss något annat ställe och de har inte försökt medla. De vill inte ens mötas i en konfliktslösning. De senaste dagarna har det varit en massa snack om nya ungdomshus. Alla möjliga ställen har diskuterats flitigt i media. De har lagt fram det som att det enda vi skulle göra är att peka på ett ställe så skulle fonden kunna köpa det, så kan Ungdomshuset flytta och sen kan allt vara lugnt och bra igen. Så enkelt är det inte. Det finns inga andra ställen. Det finns endast i mediernas och debattens värld. Det är sex år sedan politikerna sålde Jagtvej 69. Om

deras plan var att vi skulle flytta så skulle de nog ha sagt det till oss redan. Planen med att sälja var att stänga Ungdomshuset. Planen idag är fortfarande att stänga ner Ungdomshuset. Därför har det bara kommit en massa skitsnack från politikerna.

I Ungdomshuset har vi aldrig diskuterat några alternativ till Jagtvej 69, för politikerna har aldrig gett oss något att diskutera. Det finns fortfarande inget att diskutera. Dagarna innan polisen kommer tänker vi inte kasta bort med att diskutera tomma ord utan förankring. Fonden har sagt sitt om att de inte har några medel utan konkret uppbackning av politikerna. Den uppbackningen har inte kommit. De sista dagarna har politikerna och särskilt borgmästaren Ritt Bjerregård krävt att vi ska lämna Jagtvej 69, annars vill de inte diskutera med oss. Den går vi inte på så lätt. Det kan vara så att socialdemokraterna har glömt bort sin historia och det kan vara så att Ritt Bjerregård tror att det inte fanns ett Köpenhamn innan hon blev borgmästare. Men Ungdomshuset har funnits i 24 år och vi känner till vår stad. 1983 lämnade BZ-ockupanterna Allotria genom en tunnel. Det gjorde dem mot löftet om förhandlingar. 1986 lämnades barrikaderna på Ryesgade. Även här hade man blivit lovad guld och gröna skogar från politikerna, enbart om man lämnade det fredligt. Återigen 2003 då man lämnade Barnmaktshuset, Børnehuset i Skt. Pederstræde, med löften om att få ett nytt hus. Inga av dessa löften har verkställts av politikerna. Detta är bara några av de exempel på en konsekvent politik som

Köpenhamns kommun drivit de senaste 20 åren. Går vi, får vi ingenting. Idag ligger politikerna som de har bäddat. 20 års tomma löften har lett till en fundamental och självklar misstro och de har bara sig själva att skylla. Politikernas krav till oss är ett förgäves försök på att dölja ett problem de själva skapat, som de aldrig gjort något åt för att lösa. Vi lämnar inte Ungdomshuset för att undgå en konflikt. Det finns nämligen vissa saker som är så stora och viktiga, att det helt enkelt inte finns möjlighet att foga sig. Även om det betyder att man blir tvungen att göra saker som man inte har lust till, trots att man riskerar straff eller skador. Ungdomshuset är en av de sakerna.

Vi har en plikt för den kommande generationen av Ungdomshusungar. Vi som har hittat något i Ungdomshuset som inte går att få någon annanstans i Köpenhamn. Vi kommer att gå otroligt långt för att säkra att de ungar som kommer efter oss också får en möjlighet att komma in i Ungdomshuset och för första gången någonsin få känna sig välkomna. Ungdomshuset passar inte in i en kommunal tankesmedja. Pedagoger, strama regler och förhållningar och fasta öppettider kväver kreativiteten. I Ungdomshuset har vi i 24 år själva tagit besluten och själva förverkligat dem. Vi får inte lön för det arbete vi lägger ner på Ungdomshuset. Men vi har byggt upp en kulturplats och en musikscen som idag är internationellt känd. När vi kan driva ett kulturhus som slår alla andra kommunala ungdomserbjudande med hästlängder, är det för att vi har valt att arbeta tillsammans istället för att konkurrera. Vi har valt att göra sakerna tillsammans och ta besluten gemensamt. Det är det som är succén bakom Ungdomshuset och den idén är fri att kopiera.

Vi vill gärna passa på att ta detta tillfälle i akt att korrigera ett missförstånd, så det inte förföljer oss in på det nya året. Flera personer i den offentliga debatten, bland annat borgmästare Ritt Bjerregård, har haft uppfattningen att det finns två olika grupperingar av ungdomar i huset. En grupp som arrangerar konserter, teaterföreställningar, lagar folkkök, spelar musik, driver caféet, håller föredrag och trycker t-shirts. Den andra gruppen sitter nere i källaren med svarta kläder och mc-hjälmar och väntar på varje tillfälle på att gå ut och slåss med polisen. Det finns inte två olika grupper i Ungdomshuset. Det finns en stor grupp med många kreativa och handlingskraftiga ungdomar, som lever för att skapa kultur som ska komma alla till godo. Det är samma folk som gick ut på gatan den 16 december. Det är samma folk som ni kommer att få se på taket och på gatan om polisen försöker stänga Ungdomshuset med makt. Vi har gett Köpenhamn ett kulturställe, som politikerna borde uppskatta och stötta. Istället så säljer de huset och låtsas som att de inte har något att göra med konsekvenserna. Det är inte bara provocerande utan också dumt. Egon Weidekamp var borgmästaren som en gång i tiden gav oss Ungdomshuset. Enligt honom var avtalet "De får ett hus och vi får fred". Nu står de redo att ta vårt hus. Hur kan vi se det som något annat än en krigsförklaring. Det är förkastligt att vi måste ödsla vår ungdom på krig. I 24 år har vi bevisat varför Ungdomshuset behövs, vilka behov vi tillgodoser. Det finns andra som aldrig behövt förklara sig.

Varför ska det finnas plats till ett operahus, när det inte finns plats till en punkscen.
Varför ska det finnas plats till mäklare, när ingen har råd med deras lägenheter eller hus.
Varför ska det finnas plats till fastfood-kedjor, när det inte finns plats för vårt folkkök.
Varför ska det finnas plats till Dansk Folkeparti, när det inte finns plats till invandrare.
Varför ska det finnas plats till dyra caféer, när det inte finns plats till billiga alternativ.
Varför ska det finnas plats till rådhuset, när politikerna ändå inte lyssnar.

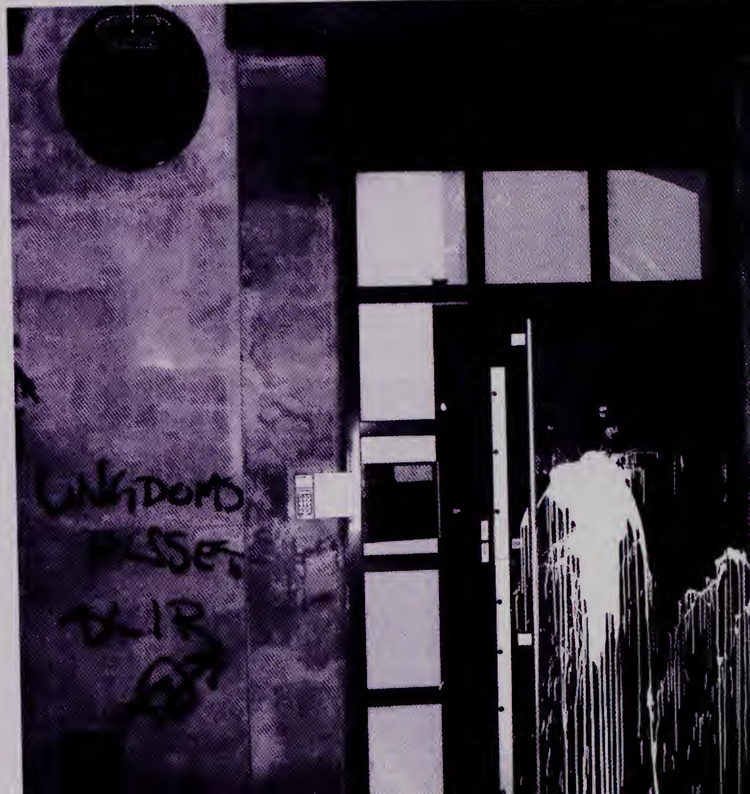

Varför ska det finnas plats till Magasin, när det inte finns plats till Usmalia.
Varför ska det finnas plats till rika, när det inte finns plats till fattiga.

När vi nu lämnar detta år bakom oss så låt oss lämna lite eftertanke till att reflektera över vad det är för ett Köpenhamn vi vill ha. Vi ses på barrikaderna och kom ihåg: Du bestämmer själv vilken sida du kommer stå på. Gott nytt år! ★

Översatt av A//E Cesar

Talet kommer bäst till sin rätt i sin talade form, lyssna och se det på www.ungeren.dk, under nyhetsarkiv. Fast då är det förstås på danska.

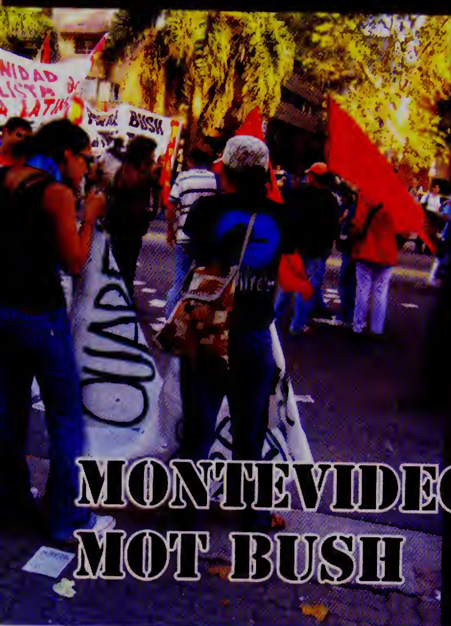
Montevideos huvudgata 18 de Julio förvandlades på fredagskv ä llen till ett hav av plakat, flaggor och banderoller, av kampglöd, glädje och hat, av flygblad, brinnande bildäck, v isselpipor, slagord och smällare. Tusentals uruguyaner gick ut på gatorna för att visa sitt förakt mot den amerikanska statens imperialistpolitik, men också mot den egna vänsterregeringens anpassande till den samma.

USAs president George W Bush fortsätter sin Latinamerika-turné, och anlände på fredagen till Montevideo. Helgen har han officiellt spenderat med att diskutera handelsforbindelser och fiska (!) med Uruguays president Tabaré Vasquez, ledare for vänsterkoalitionen Frente Amplio.

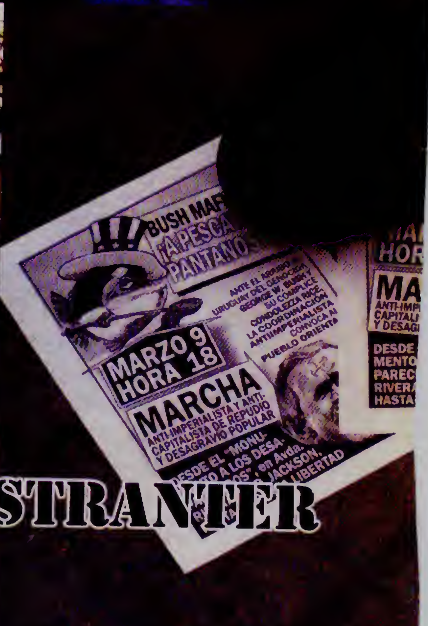
På fredagen anordnades två demonstrationer, som mottes på huvudgatan och tillsammans kan ha samlat upp mot 20 000 personer. Den ena förde fram ett klart antiimperalistiskt och antikapitalistiskt budskap, medan fackföreningarna inom PIT-CNT (med tydlig relation till regeringen) valde att demonstrera for freden. Under vägen gjordes grafitimålningar, och på vissa lokaler som banker, McDonalds och en frikyrka krossades fönsterrutor eller kastades f ärgbomber.

Dessa aktionern fortsatte aven efter demon, och senare pa kvallen anholls 12 personer for dessa handlingar. Alla frigavs under lordagen.★

Blas

MONTEVIDEO: TUSENTALS DEMONSTRANTER MOT BUSH

